

Sygn. akt VI Ka 595/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik (spr.)

Sędziowie: SSO Aleksandra Mazurek

SSO Zenon Stankiewicz

protokolant: asystent sędziego Katarzyna Fróg

przy udziale prokuratora Leszka Królika

po rozpoznaniu dnia 9 lutego 2016 r. w W.

sprawy H. M. (1) z domu D., córki J. i A., ur. 22 sierpnia 1947 w D.

oskarżonej o przestępstwa z art. 231 § 2 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 18 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 231 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 284 § 2 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 18 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 276 kk, art. 231 § 1 kk w zb. z art. 267 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 231 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 233 § 1 kk, art. 231 § 1 kk w zb. z art. 267 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk oraz art. 291 § 1 kk w zw. z art. 293 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżoną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ VIII Wydział Karny

z dnia 12 grudnia 2014 r. sygn. akt VIII K 236/10

wyrok w zaskarżonej części w odniesieniu do oskarżonej **H. M. (1)**:

I. zmienia w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcia z punktów: 18. - o karach łącznych, 30. - wydane w oparciu o art. 46 § 1 k.k. oraz 31. - wydane w oparciu o art. 63 § 1 k.k.;

- oskarżoną H. M. (1) uniewinnia od popełnienia czynów przypisanych jej w punktach od 2 do 4 części dyspozytywnej wyroku (punkty od II do IV aktu oskarżenia);

- oskarżoną H. M. (1) uniewinnia od popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie 9. części dyspozytywnej (punkt XV aktu oskarżenia);

- oskarżoną H. M. (1) uniewinnia od popełnienia czynów przypisanych jej w punkcie 11. części dyspozytywnej (punkty XVIII, XXVIII i XXIX aktu oskarżenia);

- oskarżoną H. M. (1) uniewinnia od popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie 16. części dyspozytywnej (punkt XXVII aktu oskarżenia);

- oskarżoną H. M. (1) uniewinnia od popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie 17. części dyspozytywnej (punkt XXX aktu oskarżenia);

III. w zakresie rozstrzygnięcia z punktu 19 części dyspozytywnej (punkt XXII aktu oskarżenia) tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. w pozostałej zaskarżonej części tenże wyrok uchyla i:

- w zakresie czynu przypisanego oskarżonej w punkcie 1. części dyspozytywnej (punkt I aktu oskarżenia), uznając, iż czyn ten wyczerpuje wyłącznie dyspozycję art. 231 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne przeciwko H. M. (1) umarza;

- w zakresie czynów przypisanych oskarżonej w punkcie 8. części dyspozytywnej (punkty XIII i XIV aktu oskarżenia), w punkcie 10. części dyspozytywnej (punkty XVI, XVII i XXV aktu oskarżenia), w punkcie 14. części dyspozytywnej (punkty XXIII i XXIV aktu oskarżenia), w punkcie 15. (punkt XXVI aktu oskarżenia); na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne przeciwko H. M. (1) umarza;

- w zakresie czynów przypisanych oskarżonej w punkcie 5 części dyspozytywnej (punkt V aktu oskarżenia), w punkcie 6 części dyspozytywnej (punkty od VI do XI i XXXI aktu oskarżenia), w punkcie 7 części dyspozytywnej (punkt XII i XIX aktu oskarżenia) oraz w punktach 12 i 13 części dyspozytywnej (punkty XX i XXI aktu oskarżenia), sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie do ponownego rozpoznania;

IV. wydatkami za postępowanie w sprawie w części uniewinniającej H. M. (1) oraz umarzającej postępowanie przeciwko tej oskarżonej, obciąża Skarb Państwa;

a nadto w trybie art. 435 k.p.k. w części dotyczącej oskarżonej **M. B. (1)** tenże wyrok:

V. zmienia w ten sposób, że: uchyla rozstrzygnięcia z punktu 24 – o karze łącznej oraz z punktu 25 – o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej; oskarżoną M. B. (1) uniewinnia od popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie 21 części dyspozytywnej (punkt XXXIII aktu oskarżenia), wydatkami za postępowanie w sprawie w tej części obciążając Skarb Państwa;

VI. w pozostałej części, co do oskarżonej M. B. (1) wyrok utrzymuje w mocy;

VII. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., łączy kary pozbawienia wolności wymierzone M. B. (1) w punktach 22 i 23 i wymierza jej nową karę łączną w wysokości 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. B. (1), warunkowo zawiesza ustalając okres próby na 2 (dwa) lata.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Jacek Matusik SSO Zenon Stankiewicz

Sygn. akt VI Ka 595/15

UZASADNIENIE

H. M. (1) została oskarżona o to, że:

I. w okresie 01.03.-30.04.2005r. w Zakładzie (...) przy ul. (...) w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc funkcjonariuszem publicznym przekroczyła swoje uprawnienia, w ten sposób, iż jako Dyrektor Zakładu (...) przy ul. (...) w W. wykorzystując uzależnienie służbowe zatrudnionej w w/w Zakładzie lekarza W. O. poleciła jej dokonanie sfałszowania dokumentacji medycznej pacjenta W. Ż. poprzez przepisanie informacji o zgonie W. Ż. z dnia 29.08.2003

r. z wcześniej usuniętej oryginalnej karty i w to miejsce wprowadzonej innej karty o zmienionych zapisach o stanie zdrowia w/wym. pacjenta, działając w ten sposób na szkodę spadkobierców W. Ż. i interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 2 kk w zb.

z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 18§ 1 k.k.;

II. w okresie 20.09.1999r.-21.12.1999r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z synem J. M. (1) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) poprzez podpisanie fikcyjnych umów zlecenia z K. C. (1) z dnia 20.09.1999r. na instalację i wdrożenie systemu kadrowo-płacowego i sprawozdawczego (...), z dnia 10.12.1999r. na obsługę informatyczną i rachunków z dnia 04.10.1999r. i 21.12.1999r. na których podpisała się po stronie zleceniodawcy, czym umożliwiła przywłaszczenie pieniędzy Zakładu przez J. M. (1) w kwocie 3161 zł., tj. o czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 270§1 kk. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11§2 kk.;

III. w okresie 17.08.2001r.-27.12.2001r. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) w W. działając wspólnie i w porozumieniu z synem J. M. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) w kwocie 8 820 zł, w ten sposób, że podpisała fikcyjne umowy zlecenia z K. C. (1) z dnia 01.07.2001r., 01.11.2001r.,01.10.2001r. na wykonanie usług informatycznych i rachunki dnia 29.10.2001r.,17.08.2001r.,03.12.2001r. podpisując się po stronie zleceniodawcy i umożliwiła J. M. (1) pobranie na podstawie sfałszowanych dowodów wypłat nr. 412/2001, 380/2001,467/2001,462/2001, 537/2001,593/2001 z kasy Zakładu wynagrodzenie w/wym. wysokości za rzekomo zatrudnioną K. C. (1), która faktycznie nie była zatrudniona w ZOL-u i nie wykonywała żadnych prac na podstawie umów -zlecenia, czym działała na szkodę Zakładu (...), to jest o czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.;

IV. w okresie 01.01.2002r.-27.07.2004r. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) w W. działając wspólnie i w porozumieniu z synem J. M. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) w kwocie 51 470 zł, w ten sposób, że podpisała 19 fikcyjnych umów zlecenia z dnia 01.01.2002r. 01.03.2004r., 01.02.2002r., 01.05.2002r.,01.11.2002r., 01.12.2002r., 01.07.2004r., 01.08.2003r., 01.09.2003r., 01.05.2003r., 01.06.2003r., 01.07.2003r., 01.02.2003r., 01.01.2003r., 01.02.2003r., 01.04.2002r., 01.10.2002r., 01.06.2002r., 01.03.2002 r. z A. W. na wykonanie usług informatycznych i rachunki z dnia 31.01.2002r, 25.03.2004r, 08.03.2002r., 31.05.2002r., 26.11.2002r., 19.12.2002r., 27.07.2004r., 25.08.2003r., 23.09.2003r. ,23.06.2003r., 28.07.2003r., 12.03.2003r., 28.01.2003r., 08.03.2003r., 23.04.2002r., 22.05.2003r., 31.10.2002r. ,26.06.2002r., 31.03.2002r. podpisując się po stronie zleceniodawcy i umożliwiła J. M. (1) pobranie na podstawie sfałszowanych dowodów wypłat nr.630, 497, 371, 312, 268, 123, 167, 212, 455, 575, 696, 39, 99, 147, 209, 265, 310, 376, 404, 471, 523, 575, 633, z kasy Zakładu wynagrodzenie w w/wym wysokości za rzekomo zatrudnionego A. W., który faktycznie nie był zatrudniony w ZOL-u i nie wykonywał żadnych prac na podstawie w/wym umów -zlecenia, czym działała na szkodę Zakładu (...), tj. o czyn z art. 286§ 1 kk w zw. z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 §2 kk.;

V. w okresie od dnia 01 grudnia 2003r. do dnia 30 listopada 2005r. w Zakładzie (...) przy ul. (...) w W., będąc funkcjonariuszem publicznym, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczyła swoje uprawnienia, w ten sposób, iż jako Dyrektor Zakładu (...) przy ul. (...) w W. wykonała na koszt w/wym. Zakładu prywatne badania lekarskie na kwotę 523 zł, tj. o czyn z art. 231 §2 kk w zw. z art. 12 k.k.,

VI. w okresie 12 maja 2004r.-23 listopada 2005r. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) w W. przywłaszczyła w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pieniądze pensjonariusza zakładu (...) w kwocie łącznej nie mniejszej niż 44 900 zł. w ten sposób, że kasjerce Zakładu (...) poleciła sfałszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłaty depozytów wystawionych na pacjenta R. K. (1) z dnia 12.05.2004r., 19.05.2004r., 02.06.2004r., 09.06.2004r., 29.09.2004r., 06.10.2004r., 17.11.2004r., 24.11.2004r., 08.12.2004r., 01.12.2004r., 22.12.2004r., 29.12.2004r., 02.02.2005., 16.02.2005r., 23.11.2005r., 10.11.2004r., poprzez dopisanie do pierwotnych kwot wypłaty pieniędzy z depozytu, cyfr oraz określeń słownych

wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty z depozytu i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze na szkodę R. K. (1), tj. o czyn z art. 284§2 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 18§ 1 kk.;

VII. w okresie 02.06.2004-29.12.2004r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 6 500 zł. w ten sposób, że kasjerce Zakładu (...) poleciła sfałszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłaty depozytów wystawionych na pensjonariusza M. W. (1) z dnia 02.06.2004r., 22.09.2004r., 26.05.2004r., 28.07.2004r., 03.11.2004r., 08.12.2004r. i 29.12.2004r. poprzez dopisanie do pierwotnych kwot wypłaty pieniędzy z depozytu, cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty z depozytu i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze na szkodę M. W. (1), tj. o czyn z art. 284§ 2 kk w. zb. z art. 270§1 kk w. zw. z art. 12 kk w zw. z art. 1 § 2 kk w zw. z art. 18 § 1 kk.;

VIII. w okresie 19.05.2004-02.06.2004r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 1 500 zł. w ten sposób, że kasjerce Zakładu B. W. poleciła sfałszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłaty depozytów wystawionych na pensjonariusza K. M. z dnia 19.05.2004r. i 02.06.2004r. poprzez dopisanie do pierwotnych kwot wypłaty pieniędzy z depozytu cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty z depozytu i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze na szkodę w/wym. tj. o czyn z art. 284§2 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 18§ 1 kk.;

IX. w okresie 06.10.2004-17.11.2004r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 2 300 zł. w ten sposób, że kasjerce Zakładu (...) poleciła sfałszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłaty depozytów wystawionych na pensjonariusza D. P. z dnia 06.10.2004r. 20.10.2004r., 17.11.2004r. poprzez dopisanie do pierwotnych kwot wypłaty pieniędzy z depozytu cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty z depozytu i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze na szkodę w/wym. tj. o czyn z art. 284§2 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 18 § 1 kk.;

X. w okresie 26.05.2004-02.06.2004r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poleciła kasjerce B. W. (1) sfałszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłat depozytów pieniężnych wystawionych dla pensjonariusza Zakładu (...) poprzez dopisanie na oryginalnych dowodach wypłaty z dnia 26.05.2004r. i 02.06.2004r., cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze w kwocie 1800 zł. na szkodę w/wym. tj. o czyn z art. 284§2 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 18§ 1 kk.;

XI. w okresie 03.11.2004 - 02.02.2005r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poleciła kasjerce B. W. (1) sfałszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłat depozytów pieniężnych wystawionych dla pensjonariuszki Zakładu (...) poprzez dopisanie na oryginałach dowodowych wypłat cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu z 90 zł. do 1090 zł., z 50 zł. do 1500 zł. i z 90 zł do 2090 zł i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze w kwocie 4500 zł. na szkodę w/wym., tj. o czyn z art. 284§2 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 18§1 kk.

XII. w dniu 02.06.2004r. w Zakładzie (...) przy ul. (...) w W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poleciła kasjerce B. W. (1) sfałszowanie dokumentu w postaci dowodu wypłaty depozytu wystawionego na pacjenta Z. Ł. z dnia 02.06.2004r. poprzez dopisanie na oryginalnym dowodzie wypłaty pieniędzy z depozytu cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu z kwoty 121,50 zł. do kwoty 1121,50 zł. i przywłaszczyła sobie powierzone pieniądze w kwocie 1000 zł. na szkodę w/wym., tj. o czyn z art. 284§2 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 18 § 1 kk.;

XIII. w okresie 01.10.2005-05.10.2005r. w W. w Zakładzie (...) przy ul.(...) podzegała pracownika Zakładu (...) do składania fałszywych zeznań w Komisariacie Policji W. B. w sprawie 6 Ds. 820/05/V odnośnie wydatkowania środków pieniężnych z konta depozytowego pacjenta ZOL-u R. K. (1), tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 233 §1 kk.;

XIV. w okresie 01.10.2005-05.10.2005r. w W. w Zakładzie (...) przy ul.(...) podzegała pracownika Zakładu (...) do składania fałszywych zeznań w Komisariacie Policji W. B. w sprawie 6 Ds. 820/05/V odnośnie wydatkowania środków pieniężnych z konta depozytowego pacjenta ZOL-u R. K. (1), tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 233§1 kk.;

XV. w okresie 01.01.2006- 20.11.2006r. w W. podzegała pracownika ZOL-u B. W. (1) do zniszczenia faktur wystawionych przez firmę (...) nr. (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz faktur wystawionych przez firmę (...)." nr (...), (...), (...) i (...), tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art.276 kk.;

XVI. w 2006r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) będąc dyrektorem przekroczyła swoje uprawnienia i otworzyła zamkniętą przesyłkę listową adresowaną do pacjenta J. M. (2), uzyskując bezprawnie informację dla niej nie przeznaczoną tj. czym działała na szkodę interesu prywatnego w/wym. tj. o czyn z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 267§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk.;

XVII. w 2005r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) będąc dyrektorem przekroczyła swoje uprawnienia i otworzyła zamkniętą przesyłkę listową adresowaną do pacjenta W. K. (1), uzyskując bezprawnie informację dla niej nie przeznaczoną, czym działała na szkodę interesu prywatnego w/wym. tj. o czyn z art.231 § 1 kk w zw. z art. 267§ 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.;

XVIII. w dniu 12.05.2004r. w Zakładzie (...) przy ul. (...) w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poleciła kasjerce B. W. (1) sfałszowanie dokumentu w postaci dowodu wypłaty depozytu wystawionego na pacjenta J. W. poprzez dopisanie na oryginalnym dowodzie wypłaty pieniędzy z depozytu cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu z kwoty 60 zł. do kwoty 160 zł. i tym samym przywłaszczyła sobie powierzone pieniądze w kwocie 100 zł. na szkodę w/ wym. tj. o czyn z art. 284§2 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 18 § 1 kk.;

XIX. w dniu 26.05.2004r. w Zakładzie (...) przy ul. (...) w W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poleciła kasjerce B. W. (1) sfałszowanie, dokumentu w postaci dowodu wypłaty depozytu wystawionego na pacjenta W. W. (1) poprzez dopisanie na oryginalnym dowodzie wypłaty pieniędzy z depozytu, cyfr oraz określeń słownych wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu z kwoty 500 zł. do kwoty 1500 zł. i przywłaszczyła sobie powierzone pieniądze w kwocie 1000 zł. na szkodę w/wym. tj. o czyn z art. 284§2 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k w zw. z art. 18§1 kk.;

XX. w okresie 01.01.2005-18.05.2006r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul.(...) zobowiązanym do udzielania całodobowych świadczeń zdrowotnych, które obejmują swoim zakresem pielęgnację i rehabilitację osób nie wymagających hospitalizacji oraz zapewnienia im środków farmaceutycznych i materiałów medycznych, pomieszczenie i wyżywienie odpowiednio do stanu zdrowia nie przestrzegała art. 18 Ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, §4 pkt. 4 ust. 3 lit. m (...) wprowadzonych zarządzeniem nr (...) z 13.10.2005r. Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nie zapewniając pacjentom ZOL-u pieluchomajtek, czym działała na szkodę interesu prywatnego pacjentów Zakładu, tj. o czyn z art. 231 §1 kk w zw. z art. 12 kk.;

XXI. w okresie 01.01.2004-23.11.2006r. będąc dyrektorem Zakładu (...) w W. przy ul. (...) działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści osobistej przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bezprawnie wykorzystywała do celów prywatnych samochód służbowy ZOL-u wydając polecenie kierowcy Zakładu przywożenia z domu do miejsca pracy i odwożenia do domu oraz innych wyjazdów w celach prywatnych, czym działała na szkodę interesu publicznego ZOL-u, tj. o czyn z art. 231 §2 kk w zw. z art. 12 kk.;

XXII. w okresie 01.01.2004-23.11.2006r. będąc dyrektorem Zakładu (...) w W. przy ul. (...) działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone mienie ruchome w postaci artykułów spożywczych o wartości nie mniejszej niż 250 zł., tj. o czyn z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk.;

XXIII. w 2005r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) jako funkcjonariusz publiczny przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że 3 krotnie otworzyła zamknięte przesyłki listowe adresowane do pacjenta T. Z., uzyskując bezprawnie informacje dla niej nie przeznaczone, czym działała na szkodę interesu prywatnego w/wym. tj. o czyn z art. 231 §1 kk w zb. z art. 267§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 §2 kk.;

XXIV. w 2005r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) jako funkcjonariusz publiczny przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że wielokrotnie otworzyła zamknięte przesyłki listowe adresowane do pacjenta A. T., uzyskując bezprawnie informacje dla niej nie przeznaczone, czym działała na szkodę interesu prywatnego w/wym., tj. o czyn z art. 231 §1 kk w zb. z art. 267§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.;

XXV. w okresie 01.01.2006-22.11.2006r. w W. w Zakładzie (...) przy ul.(...) jako funkcjonariusz publiczny przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że otworzyła zamkniętą przesyłkę listową adresowaną do pielęgniarki B. M., uzyskując bezprawnie informację dla niej nie przeznaczoną, czym działała na szkodę interesu prywatnego w/wym. tj. o czyn z art. 231 §1 kk w zb. z art. 267§1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.;

XXVI. w dniu 04.03.2005r. w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi I Wydział Cywilny w sprawie spadkowej I Ns 1694/04 pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań z art. 233§1 kk zeznała, iż W. Ż. - zmarły pacjent ZOL-u nie posiadał rodziny i ustnie w obecności pracowników Zakładu rozporządził swoim majątkiem na wypadek śmierci przekazując go na rzecz Zakładu, co nie było zgodne z prawdą, tj. o czyn z art. 233§1 kk.;

XXVII. w okresie 01.02-31.03.2005r. w W. będąc dyrektorem ZOL-u przy ul. (...) podzegała lekarz U. B. do sfalszowania wpisów w historii choroby zmarłego pacjenta ZOL-u W. Ż. poprzez dokonanie antydatowania wpisów dotyczących rozporządzenia przez niego własnym majątkiem na wypadek śmierci, tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 270§1 kk.;

XXVIII. w dniu 13.04.2005r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) będąc zatrudniona na stanowisku dyrektor wykorzystując podległość służbową poleciła sekretarce B. T. sfalszowanie 58 wniosków depozytowych pacjentów: A. R., T. B., E. B., M. B., R. B., M.B., K. C., J. C., J. Ć., M. D., K.G., H. G., F. G., K. G., A. G., C. G.,I.G., T. J., P. J., Z. K., W. K., Z.K., J. K., W. K., J. Ł., I. Ł., Zd.Ł.,H. M., L. N., S. N., H. O., R. O., A. P., J. P.-B., A. P., S. R., M. R., Zd.S., T. S., K. S., Z. S., S. Ś., A.T., B. W., F. W., W. W., T. W., R. W., Z. W., M. W., K. W., Z. W., J. Z., J. Z., K.Ż. i R. K. o wypłacenie środków pieniężnych zgromadzonych na depozytach w ten sposób, że w miejscu "zatwierdzam do wypłaty kwotę" B. T. postawiła pieczęć i podpisała się za H. M. (1), tj. o czyn z art. 270§1 kk w zw. z art. 18§ 2 kk.;

XXIX. w okresie 01.02-31.03.2005r. w W. będąc dyrektorem ZOL-u przy ul. (...) poleciła lekarz M. B. (1) uzupełnienie i antydatowanie wpisów w historii choroby zmarłego W. Ż. dotyczących rozporządzenia przez niego własnym majątkiem na wypadek śmierci, tj. o czyn z art. 270§1 kk w zw. z art. 18§2 kk.;

XXX. w okresie 01.01.1999r.-22.11.2006r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) przyjęła 20 nieoryginalnych programów komputerowych (...), W. (...), N. C. 5 o wartości 20 825 zł., które zostały zainstalowane w Zakładzie, czym działał na szkodę firm (...), S. reprezentowanych przez Agencję (...), tj. o czyn z art. 291 §1 kk w zw. z art.293§1 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art. 11 §2 kk.;

XXXI. w okresie 26.05.2004- 21.07.2004r. będąc dyrektorem ZOL-u przy ul. (...) w W. poleciła kasjerce B. W. (1) sfalszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłaty depozytu pieniężnego wystawionego dla pensjonariuszki Zakładu (...) z dnia 26.05.2004r. i 21.07.2004r. poprzez dopisanie na oryginale wypłaty cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu z 19,73 zł., do 119,73 zł. oraz z

377 zł. do 1377 zł. i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze w kwocie 1100 zł. na szkodę w/wym., tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zb. z art. 270§ 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 18§ 1 kk.;

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2014 roku, sygn. akt VIII K 236/10:

1. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w pkt I uznał za winną popełnienia tego że nieustalonego dnia w okresie pomiędzy 01.03.2005 r. a 30.04.2005r. w Zakładzie (...) przy ul. (...) w W., będąc funkcjonariuszem publicznym przekroczyła swoje uprawnienia, w ten sposób, iż jako Dyrektor Zakładu (...) przy ul. (...) w W. wykorzystując uzależnienie służbowe zatrudnionej w w/w Zakładzie ustalonej osoby poleciła jej dokonanie sfałszowania dokumentacji medycznej pacjenta W. Ż. poprzez przepisanie informacji o zgonie W. Ż. z dnia 29.08.2003 r. z wcześniej usuniętej oryginalnej karty i w to miejsce wprowadzonej innej karty o zmienionych zapisach o stanie zdrowia w/wym. pacjenta, działając w ten sposób na szkodę interesu prywatnego oraz interesu publicznego, czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 231 § 2 kk w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 kk. i za to na podstawie art. 231 § 2 kk. w zw. z art. 11 § 3 kk. wymierzył oskarżonej H. M. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej H. M. (1) w pkt II uznał ją za winną popełnienia tego że w okresie od 20.09.1999r. do 21.12.1999r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wyżej opisany Zakład (...) poprzez podpisanie fikcyjnych umów zlecenia z K. C. (1) z dnia 20.09.1999r. na instalację i wdrożenie systemu kadrowo-płacowego i sprawozdawczego (...), z dnia 10.12.1999r. na obsługę informatyczną i rachunków z dnia 04.10.1999r. i 21.12.1999r. na których podpisała się po stronie zleceniodawcy, czym umożliwiła przywłaszczenie pieniędzy Zakładu przez wyżej opisaną inną ustaloną osobę w kwocie 3161 zł., czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 286§1 kk w zb. z art. 270§1 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. i za to na podstawie art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 11 § 3 kk. wymierzył oskarżonej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w wymierz 100 (sto) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

3. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w pkt III uznał za winną popełnienia tego że w okresie 17.08.2001r.-27.12.2001r. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wyżej opisany Zakład (...) w kwocie 8 820 zł, w ten sposób, że podpisała fikcyjne umowy zlecenia z K. C. (1) z dnia 01.07.2001r., 01.11.2001r., 01.10.2001r. na wykonanie usług informatycznych i rachunki dnia 29.10.2001r., 17.08.2001r., 03.12.2001r. podpisując się po stronie zleceniodawcy i umożliwiła J. M. (1) pobranie na podstawie sfałszowanych dowodów wypłat nr. (...), (...), (...), (...), (...), (...) z kasy Zakładu wynagrodzenie w/wym. wysokości za rzekomo zatrudnioną K. C. (1), która faktycznie nie była zatrudniona w ZOL-u i nie wykonywała żadnych prac na podstawie umów -zlecenia, czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 286§1 kk w zb. z art. 270§1 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. i za to na podstawie art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 11 § 3 kk. wymierzył oskarżonej H. M. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

4. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w pkt IV uznał za winną popełnienia tego że w okresie 01.01.2002r.-27.07.2004r. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wyżej opisany Zakład (...) w kwocie 51 470 zł, w ten sposób, że podpisała 19 fikcyjnych umów zlecenia z dnia 01.01.2002r. 01.03.2004r., 01.02.2002r., 01.05.2002r., 01.11.2002r., 01.12.2002r., 01.07.2004r., 01.08.2003r., 01.09.2003r., 01.05.2003r., 01.06.2003r., 01.07.2003r., 01.02.2003r., 01.01.2003r., 01.02.2003r., 01.04.2002r., 01.10.2002r., 01.06.2002r., 01.03.2002 r. z A. W. na wykonanie usług informatycznych i rachunki z dnia 31.01.2002r, 25.03.2004r, 08.03.2002r., 31.05.2002r.,

26.11.2002r., 19.12.2002r., 27.07.2004r., 25.08.2003r., 23.09.2003r., 23.06.2003r., 28.07.2003r., 12.03.2003r., 28.01.2003r., 08.03.2003r., 23.04.2002r., 22.05.2003r., 31.10.2002r., 26.06.2002r., 31.03.2002r. podpisując się po stronie zleceniodawcy i umożliwiła wyżej opisanej ustalonej osobie pobranie na podstawie sfałszowanych dowodów wypłat nr. 630, 497, 371, 312, 268, 123, 167, 212, 455, 575, 696, 39, 99, 147, 209, 265, 310, 376, 404, 471, 523, 575, 633, z kasy Zakładu wynagrodzenie w wyżej wymienionej wysokości za rzekomo zatrudnionego A. W., który faktycznie nie był zatrudniony w ZOL-u i nie wykonywał żadnych prac na podstawie wyżej wymienionych umów -zlecenia, czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 286§1 kk w zb. z art. 270§1 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. i za to na podstawie art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 11 § 3 kk. wymierzył oskarżonej H. M. (1) karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

5. oskarżoną H. M. (1) uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt V wyczerpującego dyspozycję art. 231 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. z tą zmianą że ustalił iż oskarżona H. M. (1) czynem tym działała na szkodę interesu publicznego oraz przyjmuje iż koszt badań prywatnych jakie wykonała oskarżona H. M. (1) na koszt Zakładu (...) wyniósł 469 złotych i za to na podstawie art. 231 § 2 kk. wymierzył oskarżonej H. M. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

6. w ramach czynów zarzucanych oskarżonej H. M. (1) w pkt. VI, VII, VIII, IX, X, XI i XXXI uznał ją za winną popełnienia tego że:

a) w okresie od 12 maja 2004r. do 23 listopada 2005r. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) w W. przywłaszczyła w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzonej jej pieniądze pensjonariusza zakładu (...) w kwocie łącznej nie mniejszej niż 44 900 zł. w ten sposób, że innej ustalonej osobie - kasjerce Zakładu, wykorzystując jej uzależnienie służbowe, poleciła sfałszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłaty depozytów wystawionych na pacjenta R. K. (1) z dnia 12.05.2004r., 19.05.2004r., 02.06.2004r., 09.06.2004r., 29.09.2004r., 06.10.2004r., 17.11.2004r., 24.11.2004r., 08.12.2004r., 01.12.2004r., 22.12.2004r., 29.12.2004r., 02.02.2005., 16.02.2005r., 23.11.2005r., 10.11.2004r., poprzez dopisanie do pierwotnych kwot wypłaty pieniędzy z depozytu, cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty z depozytu i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze na szkodę R. K. (1), czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 284§2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.

b) w okresie od 02 .06.2004 do 29.12. 2004rr. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone jej pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 6 500 zł. w ten sposób, że innej ustalonej osobie - kasjerce Zakładu, wykorzystując jej uzależnienie służbowe, poleciła sfałszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłaty depozytów wystawionych na pensjonariusza M. W. (1) z dnia 02.06.2004r., 22.09.2004r., 26.05.2004r., 28.07.2004r., 03.11.2004r., 08.12.2004r. i 29.12.2004r. poprzez dopisanie do pierwotnych kwot wypłaty pieniędzy z depozytu, cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty z depozytu i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze na szkodę M. W. (1), czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 284§2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.

c) w okresie od 19.05.2004 do 02.06.2004r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone jej pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 1 500 zł. w ten sposób, że innej ustalonej osobie - kasjerce Zakładu, wykorzystując jej uzależnienie służbowe, poleciła sfałszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłaty depozytów wystawionych na pensjonariusza K. M. z dnia 19.05.2004r. i 02.06.2004r. poprzez dopisanie do pierwotnych kwot wypłaty pieniędzy z depozytu cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty z depozytu i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze na szkodę K. M., czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 284§2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.

d) w okresie 06.10.2004-17.11. 2004r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone jej pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 2 300 zł. w ten sposób, że innej ustalonej osobie - kasjerce Zakładu, wykorzystując jej uzależnienie służbowe, poleciła sfalszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłaty depozytów wystawionych na pensjonariusza D. P. z dnia 06.10.2004r., 20.10.2004r., 17.11.2004r. poprzez dopisanie do pierwotnych kwot wypłaty pieniędzy z depozytu cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty z depozytu i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze na szkodę D. P., czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 284§2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.

e) w okresie od 26.05.2004 do 02.06.2004r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone jej pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 1800 zł. w ten sposób, że poleciła innej ustalonej osobie - kasjerce Zakładu, wykorzystując jej uzależnienie służbowe, sfalszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłat depozytów pieniężnych wystawionych dla pensjonariusza Zakładu (...) poprzez dopisanie na oryginalnych dowodach wypłaty z dnia 26.05.2004r. i 02.06.2004r., cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze w kwocie 1800 zł. na szkodę J. Z. (3) czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 284§2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.

f) w okresie od 03.11.2004 do 02.02.2005r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone jej pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 4500 zł. w ten sposób, że poleciła innej ustalonej osobie - kasjerce Zakładu, wykorzystując jej uzależnienie służbowe, sfalszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłat depozytów pieniężnych wystawionych dla pensjonariuszki Zakładu (...) poprzez dopisanie na oryginałach dowodowych wypłat cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu z 90 zł. do 1090 zł., z 50 zł. do 1500 zł. i z 90 zł do 2090 zł i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze w kwocie 4500 zł. na szkodę T. W. (2), czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 284§2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.

g) w okresie 26.05.2004-21.07.2004r. będąc dyrektorem ZOL-u przy ul. (...) w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone jej pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 1100 zł. w ten sposób, że poleciła innej ustalonej osobie - kasjerce Zakładu, wykorzystując jej uzależnienie służbowe, sfalszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłaty depozytu pieniężnego wystawionego dla pensjonariuszki Zakładu (...) z dnia 26.05.2004r. i 21.07.2004r. poprzez dopisanie na oryginale wypłaty cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu z 19,73 zł., do 119,73 zł. oraz z 377 zł. do 1377 zł. I przywłaszczając sobie powierzone pieniądze w kwocie 1100 zł. na szkodę H. Z. czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 284§2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.

przyjmując, iż czyny opisane w punktach a) – g) stanowią określony w art. 91 § 1 kk. ciąg przestępstw, uznał iż oskarżona H. M. (1) wypełniła swym zachowaniem dyspozycję art. 284§2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk. i za to na podstawie art. 284§2 k.k. zw. z art. 11 § 3 k.k w zw. art. 91 § 1 kk. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

7. w ramach czynów zarzuconych oskarżonej H. M. (1) w pkt XII i XIX uznaje ją za winną popełnienia tego że:

a) w dniu 02.06.2004r. w Zakładzie (...) przy ul. (...) w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone jej pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 1000 zł. w ten sposób, poleciła ustalonej osobie - kasjerce Zakładu, wykorzystując jej uzależnienie służbowe, sfalszowanie dokumentu w postaci

dowodu wypłaty depozytu wystawionego na pacjenta Z. Ł. z dnia 02.06.2004r. poprzez dopisanie na oryginalnym dowodzie wypłaty pieniędzy z depozytu cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu z kwoty 121,50 zł. do kwoty 1121,50 zł. i przywłaszczyła sobie powierzone pieniądze w kwocie 1000 zł. na szkodę Z. Ł. czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art.284§ 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

b) w dniu 26.05.2004r. w Zakładzie (...) przy ul. (...) w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone jej pieniądze pensjonariusza Zakładu (...) w kwocie 1000 zł. w ten sposób poleciła innej ustalonej osobie - kasjerce Zakładu, wykorzystując jej uzależnienie służbowe, sfalszowanie, dokumentu w postaci dowodu wypłaty depozytu wystawionego na pacjenta W. W. (1) poprzez dopisanie na oryginalnym dowodzie wypłaty pieniędzy z depozytu, cyfr oraz określeń słownych wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu z kwoty 500 zł. do kwoty 1500 zł. i przywłaszczyła sobie powierzone pieniądze w kwocie 1000 zł. na szkodę W. W. (1), czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 284§ 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

przyjmując, iż czyny opisane w punktach a) –b) stanowią określony w art. 91 § 1 kk. ciąg przestępstw, uznał iż oskarżona H. M. (1) wypełniła swym zachowaniem dyspozycję art. 284§2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k w zw. z art. 91 § 1 kk. i za to na podstawie art. 284§2 k.k. zw. z art. 11 § 3 k.k w zw. art. 91 § 1 kk. wymierzył jej karę (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

8. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynów zarzuconych jej w pkt XIII i XIV uznał ją za winną popełnienia tego że:

a) nieustalonego dnia w okresie 01.10.2005-05.10.2005r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) chcąc aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłaniała inną ustaloną osobę do składania fałszywych zeznań w Komisariacie Policji W. B. w sprawie 6 Ds. 820/05/V odnośnie wydatkowania środków pieniężnych z konta depozytowego pacjenta ZOL-u R. K. (1), czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 §1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.,

b) nieustalonego dnia w okresie 01.10.2005- 05.10.2005r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...) chcąc aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłaniała inną ustaloną osobę do składania fałszywych zeznań w Komisariacie Policji W. B. w sprawie 6 Ds. 820/05/V odnośnie wydatkowania środków pieniężnych z konta depozytowego pacjenta ZOL-u R. K. (1), czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk..

przyjmując, iż czyny opisane w punktach a) –b) stanowią określony w art. 91 § 1 kk. ciąg przestępstw, uznał iż oskarżona H. M. (1) wypełniła swym zachowaniem dyspozycję art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk. i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 233 § 1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

9. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynu zarzuconego jej w pkt XV uznał za winną popełnienia tego że w okresie od 01.01.2006 do 20.11.2006r. w W. w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, chcąc aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłaniała inną ustaloną osobę do zniszczenia faktur wystawionych przez firmę (...) nr. (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz faktur wystawionych przez firmę (...) nr (...), (...), (...) i (...), czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 18 § 2 kk w zw. z art.276 kk. w zw. z art. 12 kk. i za to na podstawie art. 19 § 1 kk. w zw. z art. 276 kk. wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.;

10. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynów zarzucanych jej w pkt XVI, XVII i XXV uznał za winną popełnienia tego że:

a) nieustalonego dnia 2006r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bez uprawnienia uzyskała dostęp do informacji dla niej nie przeznaczonych poprzez otwarcie zamkniętej przesyłki listowej adresowanej do pacjenta J. M. (2), czym działała na szkodę interesu prywatnego, czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 231 § 1 kk w zb. z art. 267§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.,

b) nieustalonego dnia 2005r. w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bez uprawnienia uzyskała dostęp do informacji dla niej nie przeznaczonej poprzez otwarcie zamkniętej przesyłki listowej adresowanej do pacjenta W. K. (1), czym działała na szkodę interesu prywatnego w/wym, czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 231 § 1 kk w zb. z art. 267§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.,

c) nieustalonego dnia w okresie 01.01.2006-22.11.2006r. . w W. będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bez uprawnienia uzyskała dostęp do informacji dla niej nie przeznaczonej poprzez otwarcie zamkniętej przesyłki listowej adresowanej do pielęgniarki B. M., czym działała na szkodę interesu prywatnego, czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 231 § 1 kk w zb. z art. 267§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.,

przyjmując, iż czyny opisane w punktach a) – c) stanowią określony w art. 91 § 1 kk. ciąg przestępstw, uznał iż oskarżona H. M. (1) wypełniła swym zachowaniem dyspozycję art. 231 § 1 kk w zb. z art. 267§1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk., i za to na podstawie art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

11. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynów zarzucanych jej w pkt XVIII, XXVIII i XXIX uznał za winną popełnienia tego że:

a) w dniu 12.05.2004r. w W. w Zakładzie (...) przy ul. (...), będąc zatrudniona na stanowisku dyrektora poleciła innej ustalonej osobie - kasjerce Zakładu, wykorzystując jej uzależnienie służbowe sfalszowanie dokumentu w postaci dowodu wypłaty depozytu wystawionego na pacjenta J. W. poprzez dopisanie na oryginalnym dowodzie wypłaty pieniędzy z depozytu cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy, powiększając w ten sposób kwotę wypłaty depozytu z kwoty 60 zł. do kwoty 160 zł., czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.,

b) w dniu 13.04.2005r. w W. będąc dyrektorem w Zakładzie (...) przy ul. (...) wykorzystując podległość służbową poleciła innej ustalonej osobie sfalszowanie 58 wniosków depozytowych pacjentów: A. R., T. B., E. B., M. B., R. B., M.B., K. C., J. C., J. Ć., M. D., K.G., H. G., F. G., K. G., A. G., C. G., I.G., T. J., P. J., Z. K., W. K., Z.K., J. K., W. K., J. Ł., I. Ł., Zd.Ł., H. M., L. N., S. N., H. O., R. O., A. P., J. P.-B., A. P., S. R., M. R., Zd.S., T. S., K. S., Z. S., S. Ś., A.T., B. W., F. W., W. W., T. W., R. W., Z. W., M. W., K. W., Z. W., J. Z., J. Z., K.Ż. i R. K. o wypłacenie środków pieniężnych zgromadzonych na depozytach w ten sposób, że w miejscu "zatwierdzam do wypłaty kwotę" opisywana inna ustalona osoba postawiła pieczętkę i podpisała się za oskarżoną H. M. (1), czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.,

c) nieustalonego dnia w okresie 01.02-31.03.2005r. w W. będąc dyrektorem w Zakładzie (...) przy ul. (...) poleciła innej ustalonej osobie, wykorzystując jej uzależnienie służbowe uzupełnienie i antydatowanie wpisów w historii choroby zmarłego W. Ż. dotyczących rozporządzenia przez niego własnym majątkiem na wypadek śmierci, czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.,

przyjmując, iż czyny opisane w punktach a) – c) stanowią określony w art. 91 § 1 kk. ciąg przestępstw, uznał iż oskarżona H. M. (1) wypełniła swym zachowaniem dyspozycję art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270§1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk., i za to na podstawie art. 18 § 1 kk. w zw. z art. 270 § 1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

12. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w pkt XX uznał za winną popełnienia tego, że w okresie 01.01.2005 – 18.05.2006r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) zobowiązanym do udzielania całodobowych świadczeń zdrowotnych, które obejmują swoim zakresem pielęgnację i rehabilitację osób nie wymagających hospitalizacji oraz zapewnienia im środków farmaceutycznych i materiałów medycznych, pomieszczenie i wyżywienie odpowiednio do stanu zdrowia nie przestrzegając art. 18 Ustawy o świadczeniach opieki

zdrowotnej finansowych ze środków publicznych, § 4 pkt 4 ust. 3 lit m. (...) wprowadzonych zarządzeniem nr (...) 13.10.2005r. Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nie zapewniając pacjentom ZOL-u pieluchomajtek, czym działała na szkodę interesu prywatnego pacjentów Zakładu, czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 231 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 231 § 1 kk wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

13. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w pkt XXI uznał za winną popełnienia tego że w okresie od 01.01.2004 do 23.11.2006r. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści osobistej, będąc dyrektorem Zakładu (...) w W. przy ul. (...) przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bezprawnie wykorzystywała do celów prywatnych samochód służbowy ZOL-u wydając polecenie kierowcy Zakładu przywożenia jej z domu do miejsca pracy i odwożenia do domu oraz innych wyjazdów w celach prywatnych, czym działała na szkodę interesu publicznego czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 231 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. i za to na podstawie art. 231 § 2 kk. wymierzył

jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

14. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynów zarzucanych jej w pkt XXIII i XXIV uznaje za winną popełnienia tego że:

a) nieustalonego dnia w 2005r. w W. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bez uprawnienia uzyskała dostęp do informacji dla niej nie przeznaczonej poprzez trzykrotne otworenie zamkniętej przesyłki listowej adresowanej do pacjentki T. Z., czym działała na szkodę interesu prywatnego, czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 231 § 1 kk w zb. z art. 267§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk. w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.,

b) nieustalonego dnia w 2005r. w W. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bez uprawnienia uzyskała dostęp do informacji dla niej nie przeznaczonej poprzez wielokrotnie otworenie zamkniętych przesyłek listowych adresowanych do pacjenta A. T., czym działała na szkodę interesu prywatnego czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 231 § 1 kk w zb. z art. 267§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk. w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk.

przyjmując, iż czyny opisane w punktach a) – b) stanowią określony w art. 91 § 1 kk. ciąg przestępstw, uznał iż oskarżona H. M. (1) wypełniła swym zachowaniem dyspozycję art. 231 § 1 kk w zb. z art. 267§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk. w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk. i za to na podstawie art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk. wymierzył jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

15. oskarżoną H. M. (1) uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt XXVI i za to na podstawie art. 233 § 1 kk. wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

16. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej H. M. (1) w pkt XXVII uznał ją za winną popełnienia tego że nieustalonego dnia w okresie 01.02-31.03.2005r. w W. będąc dyrektorem ZOL-u przy ul. (...) chcąc aby inna osoba dopuściła się czynu zabronionego nakłaniała inną ustaloną osobę do sfalszowania wpisów w historii choroby zmarłego pacjenta ZOL-u W. Ż. poprzez dokonanie antydatowania wpisów dotyczących rozporządzenia przez niego własnym majątkiem na wypadek śmierci, czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270§1 kk. i za to na podstawie art. 19 § 1 kk. w zw. z art. 270 § 1 kk. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

17. oskarżoną H. M. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w pkt XXX uznał za winną popełnienia tego że w okresie 01.01.1999r.- 22.11.2006r. w W. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) przyjęła 20 programów (...), W. (...), N. C. 5 o wartości 20 825 zł., uzyskanych za pomocą czynu zabronionego które zostały zainstalowane w Zakładzie, czym działał na szkodę firm (...), S. reprezentowanych przez Agencję (...), czym oskarżona H. M. (1) wyczerpała dyspozycję art. 291 §1 kk w zw. z art.293 § 1 kk w zw. z art.12 kk. i za to na podstawie art. 291 § 1 kk. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

18. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk oraz 91 § 2 kk. w miejsce orzeczonych w pkt 1-17 jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonej H. M. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności zaś w miejsce orzeczonych w pkt 2, 3, 4, 6, 7 jednostkowych kar grzywny wymierzył karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

19. ustalając iż oskarżona H. M. (1) dopuszczając się czynu zarzucanego jej w pkt XXII przywłaszczyła mienie nieustalonej wartości w kwocie jednakże nie większej niż 420 złotych oraz kwalifikując ten czyn z art. 119 § 1 kw., na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw. postępowanie o czyn zarzucony oskarżonej H. M. (1) w pkt XXII umorzył, kosztami postępowania w zakresie tego czynu obciąża Skarb Państwa.

Na podstawie art. 46 § 1 kk. orzekł wobec oskarżonej H. M. (1) środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w części i zobowiązał oskarżoną H. M. (1) do zapłaty na rzecz (...) reprezentowanych przez Agencje (...) w G. kwotę 20 825 (dwadzieścia tysięcy osiemset dwadzieścia pięć) złotych' Na podstawie art. 63 § 1 kk. na poczet orzeczonej w pkt 18 kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej H. M. (1) zatrzymanie oraz tymczasowe aresztowanie w okresie od 23.11.2006r. do 20.07.2007r.;

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżona oraz jej obrońca.

Lektura apelacji oskarżonej oraz jej obrońcy wskazuje, iż podnoszą one zbliżone zarzuty w postaci: obrazy przypisów postępowania w tym art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k.; obrazy prawa materialnego oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Z ostrożności procesowej podniesiono również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnieśli o uniewinnienie oskarżonej od popełnienia wszystkich zarzucanych jej czynów, względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacji oskarżonej oraz jej obrońcy, w przeważającej części, nie można odmówić słuszności, a to w zakresie w jakim kwestionują oni prawidłowość postępowania dowodowego oraz dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, co skutkowało uznaniem, że również poczynione ustalenia faktyczne obarczone są istotnymi błędami.

Na wstępie wskazać ogólnie należy, iż przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że postępowanie dowodowe, mimo, iż w jego toku zgromadzono znaczną liczbę dowodów, to jednak obarczone jest niezwykle istotnymi brakami, w wyniku czego nie można było uznać za prawidłowe, poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych. Zwrócić należy, bowiem uwagę, iż Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę, z jednej strony nie dokonał szczegółowej i całościowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z drugiej zaś pewnych – istotnych dowodów w ogóle nie ujawnił, inne z kolei, chociaż ujawnione zupełnie pominął w swoich rozważaniach, chociaż ich treść w sposób bezpośredni odnosiła się do zarzutów stawianych oskarżonej. Oczywistym jest przy tym, że tego typu uchybienia mogły mieć niebagatelny wpływ na poczynione ustalenia faktyczne, a tym samym również na treść zaskarżonego orzeczenia. Stwierdzić również należy, iż dowody stanowiące podstawę poczynionych ustaleń faktycznych, Sąd I instancji ocenił w sposób wybiórczy, dostrzegając w nich wyłącznie okoliczności niekorzystne dla oskarżonej H. M. (1), a pominął zupełnie te, które mogłyby przemawiać za prawdziwością twierdzeń oskarżonej. Nie zweryfikował również, poprzez obiektywne dowodowy, kwestii podnoszonych przez oskarżoną oraz twierdzeń świadków. Jednocześnie Sąd (jak sam wskazał w pisemnym uzasadnieniu) poczynił ustalenia faktyczne m.in. w oparciu o całość akt sprawy o sygn. VIII K 1130/10, w której wyjaśnienia jako oskarżony, składał syn oskarżonej - J. M. (1), który w toku niniejszej sprawy skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań. Tym samym więc jego depozycje nie mogły stanowić dowodu w postępowaniu przeciwko oskarżonej, a zatem oparcie ustaleń faktycznych na ich podstawie w sposób oczywisty było niedopuszczalne. Zasygnalizowane powyżej uchybienia, które szczegółowo zostaną przeanalizowane w dalszej części uzasadnienia, nie

pozwalają na zaaprobowanie dokonanej przez Sąd I instancji, oceny dowodów, a tym samym również poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne, nie mogą w związku z tym zostać uznane za prawidłowe. Stwierdzone uchybienia w zakresie postępowania dowodowego, co do zasady skutkować musiały uchybieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, jednakże w pewnej części, o czym będzie mowa poniżej, możliwe było wydanie przez Sąd Odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego lub umarzającego postępowanie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w dniu wyrokowania przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie (22 lutego 2016 roku), w stosunku do przeważającej części czynów zarzucanych oskarżonej, zaistniała negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., która skutkować musiała umorzeniem postępowania w zakresie określonych czynów, jak bowiem wskazano na wstępie Sąd Odwoławczy z uwagi na braki postępowania dowodowego nie mógł uniewinnić oskarżonej od popełnienia owych czynów, o co wnosili skarżący. Przepis art. 101 § 1 pkt 4 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez Sąd Odwoławczy) stanowi, że karalność przestępstw zagrożonych karą nie przekraczającą 3 lat pozbawienia wolności, ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5. Jednocześnie jednak zgodnie z art. 102 k.k., jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 k.k. wszczęto postępowanie przeciwko osobie o taki czyn, to jego karalność ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. W uproszczeniu rzecz ujmując, całkowity okres przedawnienia karalności czynów zagrożonych karą nie przekraczającą 3 lat pozbawienia wolności wynosi 10 lat od daty ich popełnienia. Tym samym więc, co do wszystkich tego rodzaju czynów zarzucanych oskarżonej, a popełnionych przed dniem 22.02.2006r., w chwili orzekania przez Sąd Okręgowy nastąpiło przedawnienie ich karalności.

Treść powyższych przepisów przesądza, że w dacie orzekania przez tut. sąd termin przedawnienia karalności czynów stypizowanych w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., które zostały oskarżonej przypisane w punkcie 8. części dyspozytywnej wyroku (punkty XIII i XIV aktu oskarżenia), których oskarżona miała się dopuścić nieustalonego dnia w okresie od dnia 1 października 2005 roku do 5 października 2005 roku upłynął z dniem 1 października 2015 roku.

W punkcie 10. części dyspozytywnej wyroku (punkty XVI, XVII i XXV aktu oskarżenia), Sąd meriti przypisał oskarżonej dopuszczenie się trzech czynów zabronionych zakwalifikowanych z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 267§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. których miała się dopuścić kolejno nieustalonego dnia 2006r., nieustalonego dnia 2005r. oraz nieustalonego dnia w okresie od 1 stycznia 2006r. do 22 listopada 2006r. W tym miejscu wskazać się winno, iż czyn z art. 267§ 1 k.k. jest przestępstwem jednoczynowym, który nie posiada charakteru trwałego. Czyny przypisane H. M. (1) z art. 267 § 1 k.k. jak wskazano powyżej musiały, zostać popełnione w chwili działania, a więc zarzut winien określać konkretny punkt czasowy. Jeżeli okoliczności sprawy nie pozwalają na ustalenie jednego punktu czasowego, wówczas oskarżyciel publiczny, tudzież sąd winien zawęzić przedział czasowy ustalając, iż skazana dany czyn popełniła „nie wcześniej niż... nie później niż”. Skoro, więc Sąd Rejonowy oskarżonej przypisał popełnienie czynów z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 267§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. we wskazanych powyżej okresach, to pojawia się wątpliwość, którą datę należy uznać za punkt odniesienia, wątpliwość tą należy zatem rozstrzygnąć w myśl przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Przepis ten stanowi, iż niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonej. Mając na uwadze powyższe, winno się zatem ustalić, iż za czas popełnienia czynów przypisanych oskarżonej uznać należy pierwszy dzień ustalonego okresu, a więc w tym przypadku odpowiednio 1 stycznia 2005 roku, 1 stycznia 2006r. oraz 1 stycznia 2006 roku. Tym samym przedawnienie karalności, wskazanych powyżej czynów nastąpiło z dniem 1 stycznia 2015 roku oraz z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Tożsama sytuacja występuje w zakresie czynów przypisanej oskarżonej w punkcie 14. części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia (punkty XXIII i XXIV aktu oskarżenia), a mianowicie czynów z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 267§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnionych nieustalonego dnia 2005 r., przyjmując zatem należy, iż H. M. (1) czynu tego dopuściła się 1 stycznia 2005 roku. W punkcie 15. części dyspozytywnej wyroku (punkt XXVI aktu oskarżenia) przypisano oskarżonej czyn z art. 233§ 1 k.k. popełniony w dniu 4 marca 2005r., zatem karalność owego czynu upłynęła z dniem 4 marca 2015 roku.

Nieco odmiennie przedstawia się sytuacja w zakresie czynu przypisanego H. M. (1) w punkcie 1 części dyspozytywnej orzeczenia (punktu I aktu oskarżenia). Sąd Rejonowy w ramach czynu zarzucanego oskarżonej w pkt I uznał ją za winną popełnienia tego, iż nieustalonego dnia w okresie pomiędzy 01.03.2005 r. a 30.04.2005r. w Zakładzie (...) przy ul. (...) w W., będąc funkcjonariuszem publicznym przekroczyła swoje uprawnienia, w ten sposób, iż jako Dyrektor Zakładu (...) przy ul. (...) w W. wykorzystując uzależnienie służbowe zatrudnionej w w/w Zakładzie ustalonej osoby poleciła jej dokonanie sfalszowania dokumentacji medycznej pacjenta W. Ż. poprzez przepisanie informacji o zgonie W. Ż. z dnia 29.08.2003 r. z wcześniej usuniętej oryginalnej karty i w to miejsce wprowadzonej innej karty o zmienionych zapisach o stanie zdrowia w/wym. pacjenta, działając w ten sposób na szkodę interesu prywatnego oraz interesu publicznego, czym wyczerpała dyspozycję z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W takich realiach podkreślić wypada, iż o kwalifikowanej postaci przestępnego nadużycia władzy o którym stanowi przepis art. 231 § 2 k.k. przesądza cel działania sprawcy, którym jest osiągnięcie korzyści majątkowej lub osobistej. Wskazać jednocześnie należy, iż strona przedmiotowa przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. polega na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu lub też użyciu takiego dokumentu jako autentycznego. Podrobienie oznacza wykonanie czynności, dzięki którym to, co w rzeczywistości nie jest autentyczne (w całości bądź w części), może być za takie uważane. Podrobienie dokumentu jest więc stworzeniem czegoś, co może być uważane za dokument autentyczny (lub jego część), a co w rzeczywistości dokumentem autentycznym (lub jego częścią) nie jest (vide, Kalitowski Michał, Komentarz do art. 270..., WK, 2014r.). W wyroku z dnia 25 października 1979 r., II KR 10/79 (OSNPG 1980, nr 11, poz. 127) Sąd Najwyższy przyjął, że dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od tej osoby, w której imieniu został sporządzony, a podpisanie innej osoby jej nazwiskiem na dokumencie mającym znaczenie prawne, nawet za zgodą tej osoby, stanowi realizację znamion przestępstwa fałszerstwa dokumentu. Zgodnie zaś ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 1998r., III KKN 289/97, przerobieniem jest dokonywanie fizycznych zmian w istniejącym autentycznym dokumencie (wprowadzanie nowych fragmentów, usuwanie istniejących, zmiany zapisu, np. przez wpisanie innej daty, przekreślenia), lecz tylko takich, które takiej przerobionej postaci nadają pozory autentyczności. W konsekwencji tak zmieniony dokument traci walor prawdziwości. Za przerobienie dokumentu należy uznać także dokonanie takich zmian, które doprowadziły do tego, że dokument po przerobieniu swą treścią odpowiada rzeczywistości (np. przerobienie błędnie wpisanego nazwiska na nazwisko o właściwym brzmieniu). Sformułowanie „użycie jako autentycznego” oznacza takie posłużenie się sfalszowanym dokumentem, które sprawia, że sfalszowany dokument pełni funkcję dowodu stosunku prawnego bądź faktów mających znaczenie prawne. Takie rozumienie użycia wiąże się z istotą dokumentu i w konsekwencji wyklucza z zakresu karalności użycie sfalszowanego dokumentu np. w celu pochwalenia się posiadaniem starego, rzekomo prawdziwego, dokumentu. Nie jest "używaniem" sfalszowanego dokumentu samo jego posiadanie, konieczne bowiem jest posłużenie się takim dokumentem, np. przedstawienie go organowi kontroli, w postępowaniu administracyjnym itp. (vide, Wróbel W. Komentarz 2, Zakamycze 2006r.). Zarówno osoba podrabiająca lub przerabiająca dokument, jak i używająca go jako autentycznego są sprawcami własnych przestępstw (w razie realizacji przez nie pozostałych znamion). Jeżeli obie te czynności wykonuje jedna osoba, to stanowią one jedno przestępstwo (vide, Kalitowski Michał, Komentarz do art. 270..., WK, 2014r.).

Przechodząc do opisu czynu wskazanego w punkcie 1 części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia, podnieść należy, iż opis ten nie zawierał ustawowych znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., a mianowicie brak w opisie czynu stwierdzenia w celu użycia za autentyczny lub użycia jako autentyczny, jak również znamion przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w postaci braku stwierdzenia – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. W przedmiotowej sprawie ww. ustawowe znamiona czynu nie zostały zawarte w zarzutach opisanych w akcie oskarżenia, zaś Sąd Rejonowy, mimo modyfikacji opisu czynu, powyższych znamion również w nim nie ujął. Wskazane uchybienie Sądu I instancji należy traktować jako naruszenie normy procesowej określonej w art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k. Uchybienie powyższe, nie mogło zostać konwalidowane przez Sąd Okręgowy poprzez uzupełnienie opisu, wskazanych wyżej, czynów przypisanych oskarżonej o brakujące znamiona, albowiem stanowiłoby to naruszenie zakazu reformationis in peius wynikającym z art. 434 § 1 k.p.k. oraz art. 443 k.p.k. Zakaz ten oznacza, iż w przypadku nie wniesienia środka odwoławczego na niekorzyść oskarżonej, sąd odwoławczy, jak również sąd rozpoznający

sprawę ponownie, nie może orzekać na jej niekorzyść. W niniejszej sprawie apelacje zostały wywiedzione przez oskarżoną oraz jej obrońcę. Tym samym również, zarówno w postępowaniu odwoławczym, jak i w postępowaniu ponownym toczącym się na skutek ewentualnego uchylenia zaskarżonego wyroku nie byłoby możliwe wydanie orzeczenia zawierającego rozstrzygnięcia mniej korzystne dla oskarżonej, niż te zawarte w zaskarżonym wyroku. Nie budzi również wątpliwości, iż omawiany zakaz nie dotyczy wyłącznie kwestii kary, ale odnosi się do każdego rozstrzygnięcia, które mogłoby pogorszyć sytuację oskarżonej. W związku z tym niedopuszczalne jest również, zarówno w postępowaniu odwoławczym jak i w postępowaniu ponownym toczącym się na skutek ewentualnego uchylenia zaskarżonego wyroku, uzupełnianie opisu czynu zarzucanego oskarżonej poprzez wprowadzenie do tego opisu jakichkolwiek ustawowych znamion przestępstwa, których opis ten nie zawierał przed zaskarżeniem orzeczenia jedynie na korzyść oskarżonej (vide, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2005r. IV KK 238/2005 oraz z dnia 20 lipca 2005r. – I KZP 20/2005). Powyższe uchybienie musiało doprowadzić do wyeliminowania z kwalifikacji prawnej czynu z punktu 1 części dyspozytywnej orzeczenia (punktu I aktu oskarżenia) przepisów art. 270 § 1 k.k. oraz art., 231 § 2 k.k., a tym samym przyjąć należało, iż zachowanie oskarżonej wypełniło jedynie znamiona czynu określonego w art. 231§ 1 k.k. Zmiana kwalifikacji prawnej wpłynęła na ustalenie odmiennego okresu przedawnienia, albowiem czynu z art. 231§ 1 k.k. H. M. (1) miała dopuścić się w okresie pomiędzy 1 marca 2005r. a 30 kwietnia 2005r., a zatem upływ okresu przedawnienia karalności tego czynu nastąpił w dniu 30 kwietnia 2015 roku.

Mając na uwadze wszystkie przytoczone powyżej okoliczności, Sąd Okręgowy we wskazanej wyżej części, uchylił wyrok Sąd I instancji w zakresie czynu przypisanego oskarżonej w punkcie 1. części dyspozytywnej wyroku (punkt I aktu oskarżenia), uznając, iż czyn ten wyczerpuje wyłącznie dyspozycję art. 231 § 1 k.k. i tym samym na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne przeciwko H. M. (1) umorzył. Na tej samej podstawie Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w zakresie czynów przypisanych oskarżonej w punkcie 8. (punkty XIII i XIV aktu oskarżenia), w punkcie 10. (punkty XVI, XVII i XXV aktu oskarżenia), w punkcie 14. (punkty XXIII i XXIV aktu oskarżenia) oraz w punkcie 15 (punkt XXVI aktu oskarżenia) części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia.

Przechodząc do kolejnych rozważań, stwierdzić należy, że w pewnym zakresie, pomimo braku jednoznacznych dowodów w poniższych kwestiach, możliwe było wydanie przez Sąd Odwoławczy rozstrzygnięć reformatoryjnych.

W odniesieniu do czynów przypisanych H. M. (1) w punktach od 2 do 4 części dyspozytywnej wyroku (punkty od II do IV aktu oskarżenia), zakwalifikowanych z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przychylić się należy do stanowiska autorów apelacji, iż w tym zakresie brak jest w sprawie dowodów, które pozwoliłyby na wykazanie, iż swoim zachowaniem H. M. (1) doprowadziła Zakład (...) przy ul. (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala w sposób bezsprzeczny przypisać oskarżonej sprawstwa w tej kwestii. Faktem jest, iż oskarżona działając jako dyrektor ww. placówki państwowej podpisała fikcyjne umowy zlecenia z K. C. (1) oraz A. W. czym umożliwiła J. M. (1) pobieranie na podstawie owych umów wynagrodzenia. Takie postępowanie należy uznać niedopuszczalne, niemniej jednak żaden ze zgromadzonych dowodów nie wskazuje, by nie doszło do faktycznego wykonania usług, których dotyczyły zawarte umowy, a tym samym nie można uznać z całą pewnością, że doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakładu, którym kierowała oskarżona. Wskazać mianowicie należy, iż przesłuchani w sprawie świadkowie (m.in. B. M. k.1692-1694,4111-4113, B. P. k.142-144,2751-2753,3872-3873, czy J. P. (2) k.917-926,3878-3874) oraz sama oskarżona (k.1442-1443) tożsamo podali, jak słusznie podnoszą skarżący, iż J. M. (1) pojawiał się w powyższym Zakładzie (...) i wykonywał usługi informatyczne oraz prace związane z konserwacją komputerów, chociaż nikt nie był w stanie powiedzieć dokładnie jaki był zakres działalności syna oskarżonej. W chwili obecnej, z uwagi na upływ czasu, nie sposób już, na obecnym etapie postępowania, ustalić jakie konkretnie czynności wykonywał J. M. (1) w Zakładzie oraz czy wynagrodzenie, które na podstawie omawianych umów, odpowiadało pracy przez niego wykonywanej. Oczywiście jest przy tym, że aby w realiach niniejszej sprawy mówić o niekorzystnym rozporządzeniu mieniem, należałoby wykazać, że usługi których dotyczyły zakwestionowane umowy w ogóle nie zostały wykonane, że nie zostały wykonane w całości albo też zawarte umowy były niekorzystne z punktu widzenia ceny tego rodzaju usług na rynku. Nie poczynienie przez Sąd I instancji ustaleń w powyższym zakresie, nie pozwala zatem na uznanie, iż swoim działaniem H. M. (1) doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakładu. Dla oceny, czy

rozporządzenie mieniem było niekorzystne istotne jest to, czy w jego wyniku doszło do ogólnego pogorszenia sytuacji majątkowej owej placówki. Taka ocena winna zostać wydana po szczegółowym porównaniu sytuacji podmiotu pokrzywdzonego istniejącej bezpośrednio przed dokonaniem rozporządzenia oraz sytuacji po dokonaniu tej czynności przez oszukanego. W przedmiotowej sprawie taka analiza nie została przeprowadzona. Sąd Rejonowy przyjął, iż skoro H. M. (1) podpisała fikcyjne umowy zlecenia i tym samym umożliwiła J. M. (1) pobieranie na ich podstawie wynagrodzenia to sytuacja ta doprowadziła do powstania strat w mieniu Zakładu. Niemniej jednak, jak już zostało to wskazane powyżej, zgromadzone w sprawie dowody nie potwierdzają wersji przedstawionej przez Sąd meriti. O kwestii tej nie mogą przesądzać ujawnione umowy wystawione na osoby nie podejmujące rzeczywistej pracy w Zakładzie oraz rodzaj wskazanych w nich usług. J. M. (1) wykonywał usługi w Zakładzie (...) za które otrzymywał wynagrodzenie, co prawda przeznaczone dla osób widniejących w umowach jako wykonawca, niemniej jednak skoro osoby te nie wykonywały na rzecz Zakładu owych usług, to nie można uznać, iż wynagrodzenie za te czynności były przez niego oraz inną osobą pobierane niezasłużenie. Obowiązkiem organów ścigania, a następnie Sądu I instancji było ustalenie, czy wynagrodzenie pobierane przez syna oskarżonej było zgodne ze stawką obowiązującą na rynku, bądź czy było nienależycie podwyższone. Z racji tego, iż podmioty te nie ustalił powyższych okoliczności, zaś upływ czasu doprowadził do zatarcia pewnych dowodów mogących doprowadzić do ustaleń w tym zakresie, ocena czy wynagrodzenie pobierane przez J. M. (1) z tytułu wykonywanej pracy odpowiadało konkretnym stawkom jest obecnie niemożliwa. Samo podpisanie przez H. M. (1), w imieniu zleceniodawcy fikcyjnych umów, również nie może być warunkiem niezbędnym dla przyjęcia, iż takim działaniem wypełniła znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. W świetle okoliczności sprawy, Sąd Okręgowy nie może przystać na twierdzenia Sądu orzekającego, iż swoją postawą oskarżona doprowadziła Zakład (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Opisy czynów przypisane oskarżonej w punkcie od III do IV aktu oskarżenia, nie wskazują również, aby H. M. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona innego czynu zabronionego w szczególności określonego w art. 270§ 1 k.k. Przypomnieć bowiem należy, iż przestępstwo określone w art. 270§ 1 k.p.k., zwane fałszerstwem materialnym dokumentu, może polegać na jego podrobieniu, przerobieniu albo na używaniu jako autentyczny dokumentu podrobionego lub przerobionego. Dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony, zaś przerobiony jest wówczas, gdy osoba nieupoważniona zmienia dokument autentyczny. Przez podrobienie dokumentu należy rozumieć sporządzenie dokumentu polegające na zachowaniu pozorów, że dokument pochodzi od innej osoby; przerobienie dokumentu zachodzi wówczas, gdy nadano mu inną treść od autentycznej. Podmiotowym znamieniem przestępstwa podrobienia lub przerobienia dokumentu jest działanie sprawcy w celu użycia go jako autentycznego (vide, Marek Andrzej, Komentarz..., Lex 2013r.). Dla realizacji znamiona czynu o którym stanowi art. 270§ 1 k.k. nie ma znaczenia, czy treść podrobionego bądź przerobionego dokumentu jest rzeczywista. Okoliczność ta ma znaczenie tylko w przypadku tzw. fałszu intelektualnego (vide, wyrok SN z dnia 27 listopada 2000 r., III KKN 233/98). Przedstawione powyżej zagadnienia przesądzają zatem o tym, iż błędny jest pogląd Sądu Rejonowego, że dla bytu przestępstwa z art. 270§ 1 k.k. wystarczająca jest okoliczność, iż H. M. (1), jako zleceniodawca, podpisała fikcyjne umowy zlecenia z K. C. (1) i A. W.. H. M. (1) pełniła funkcję dyrektora Zakładu (...) przy ul. (...) w W., zgodnie zatem z przepisami kodeksu cywilnego posiadała umocowanie do występowania w imieniu placówki jako zleceniodawca. Zawierając zatem z podmiotami umowy zlecenia, oczywistym jest, iż występowała w imieniu Zakładu jako zleceniodawca. Podpisując określone umowy jako zleceniodawca nie wypełniła zatem znamion czynu z art. 270§ 1 k.k., albowiem nie podrobiła, ani nie przerobiła owych dokumentów. Co więcej, w opisach czynów nie zawarto kolejnej przesłanki świadczącej o tym, iż oskarżona dopuściła się fałszu materialnego dokumentu, albowiem prokurator, zaś następnie Sąd orzekający nie zawarli w opisie czynu ustawowego znamienia czynu z art. 270§ 1 k.k., w celu użycia za autentyczny lub użycia jako autentyczny. Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w powyższym zakresie i uniewinnił oskarżoną od popełnienia omawianych wyżej, czynów.

Przechodząc do kwestii przypisania oskarżonej czynu z punktu XV aktu oskarżenia podkreślić wypada, iż podmiotem przestępstwa określonego w art. 276 k.k. może być każda osoba, która ukrywa dokument, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. W ramach czynu zarzuconego H. M. (1) w punkcie XV aktu oskarżenia, Sąd meriti w punkcie 9 części dyspozytywnej orzeczenia, przypisał jej popełnienie czynu z art. 18§ 2 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Analiza treści wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy przypisał oskarżonej popełnienie czynu nie zawierającego wszystkich znamion występkę z art. 276 k.k., brak jest bowiem w jego opisie ustawowego znamienia

którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać. Podkreślić przy tym ponownie należy, iż Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie był związany opisem wskazanym przez oskarżyciela i mógł dokonać stosownej zmiany tego opisu, czego jednakże ponownie nie uczynił. Abstrahując od powyższego, rację należy przyznać obrońcy, iż działanie przypisane oskarżonej w punkcie 9 części dyspozytywnej orzeczenia byłoby działaniem nieracjonalnym z jej strony. Pamiętać należy, iż przestępstwo ukrywania dokumentu, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać, polega na podjęciu zachowań, sprawiających że dokument znajdzie się w miejscu znanym sprawcy, nieznanym osobom, którym przysługuje prawo do rozporządzania dokumentem, choćby nie wyłączone (utajnienie miejsca jego przechowywania) (vide, wyrok SA w Krakowie z dnia 17 czerwca 2015r., II AKa 109/15). Firma (...) jako sprzedający produkty medyczne Zakładowi (...) w W., wystawiała ww. podmiotowi faktury VAT, których kopie znajdowały się również u tego wystawcy. Zniszczenie niektórych faktur wystawionych przez firmę (...) w placówce Zakładu, mając na uwadze, iż ich kopie znajdują się u wystawcy uznać należy za zachowanie całkowicie pozbawione sensu. Sąd I instancji przypisując oskarżonej czyn z art. 276 k.k. nie wskazał również, czym miałyby się kierować oskarżona wydając polecenie niszczenia owych faktur. Materiał dowodowy zgromadzony w tym zakresie, jest niepełny i wątpliwy, albowiem prócz zeznań świadka B. W. (1) nic ujawniono żadnych dowodów przemawiających za uznaniem oskarżonej winnej zarzucanego jej w punkcie XV aktu oskarżenia czynu. Przy czym depozycje tego świadka należy traktować ze szczególną dozą ostrożnością z uwagi na fakt, iż B. W. (1) była osobą współoskarżoną o dopuszczenie się kilku czynów zabronionych razem z H. M. (1). Niezależnie od powyższych wywodów, w momencie orzekania przez Sąd Okręgowy, stwierdzono przedawnienie karalności tego występku. Ramy czasowe tego czynu oskarżyciel publiczny określił od 1 stycznia 2006 roku do 20 listopada 2006 roku, niemniej jednak jak wynika z materiału dowodowego (w tym z zeznań świadka B. W. (1) k.1621), czynu tego oskarżona miałyby się ewentualnie dopuścić w innym okresie, a mianowicie pod koniec 2005 roku. Mając zatem na względzie treść przepisu art. 5§ 2 k.p.k. przyjęć by należało wersję najkorzystniejszą dla oskarżonej, tym samym okres przedawnienia występku z art. 267 k.k. należałoby określić na dzień 1 stycznia 2015 roku. Z tego względu, Sąd Okręgowy mógł na podstawie art. 17§ 1 pkt 6 k.p.k. umorzyć postępowanie w tym zakresie, jednakże dokonana merytoryczna ocena zasadności przypisania H. M. (1) czynu z art. 18§ 2 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k., również w kontekście wypełnienia przez nią znamion tego czynu, spowodować musiała wydaniem przez Sąd Okręgowy decyzji odmiennej co do istoty, poprzez uniewinnienie oskarżonej od przypisanej jej czynu w punkcie 9 części dyspozytywnej orzeczenia (w punkcie XV aktu oskarżenia).

Kontrola zaskarżonego wyroku wykazała również, iż Sąd Rejonowy przypisując oskarżonej H. M. (1) w punkcie 11 części dyspozytywnej orzeczenia, czyny zarzucone jej w punkcie XVIII, XXVIII i XXIX przyjmując, iż stanowią one określony w art. 91§ 1 k.k. ciąg przestępstw i uznając tym samym, iż oskarżona wypełniła swym zachowaniem dyspozycję z art. 18§ 1 k.k. w zw. z art. 270§ 1 k.k. w zw. z art. 91§ 1 k.k. dopuścił się naruszenie normy procesowej określonej w art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k. W opisach czynów zabrakło bowiem znamienia niezbędnego do wyczerpania dyspozycji z art. 270§ 1 k.k. - w celu użycia za autentyczny lub użycia jako autentyczny, a treść opisu nie wskazuje bezpośrednio na wypełnienie przez oskarżoną powyższego znamienia. Opis czynu oraz jego kwalifikacja prawna nie mogą się ograniczać tylko do przepisów części szczególnej ustawy karnej, ale powinny również obejmować elementy pełniej oddające treść popełnionego przestępstwa oraz powoływać przepisy części ogólnej Kodeksu karnego, współokreślające kwalifikację prawną czynu. (vide, wyrok SN z 10 kwietnia 1986 r. - II KR 70/86, LexisNexis nr 360230, OSNPG 1986, nr 11, poz. 153). Powyższych warunków Sąd Rejonowy w przedmiotowym zakresie nie wypełnił. Takie uchybienie, mając na uwadze kierunek wniesionych apelacji oraz mając na uwadze zakaz reformationis in peius o którym stanowi art. 443 k.p.k. nie dopuszcza do uzupełnienia opisów owych czynów przez Sąd Okręgowy. Okoliczność ta musiała zatem doprowadzić do uniewinnienia H. M. (1) od popełnienia czynów przypisanych jej przez Sąd orzekający w punkcie 11 części dyspozytywnej wyroku. Pomijając kwestie braku znamion w opisach czynów, zwrócić należy uwagę, iż oskarżona dopuszczając się czynów przypisanych jej w punkcie 11 części dyspozytywnej wyroku a) i b) wykazałaby się pewną nieracjonalnością w swoim działaniu. Opis czynu wskazuje, iż H. M. (1) miała polecić innej ustalonej osobie sfalszowanie wniosków depozytowych (...) w ten sposób, że w miejscu „zatwierdzam do wypłaty kwotę” opisywana inna ustalona osoba stawiała pieczętkę i podpisywała się za oskarżoną. Wątpliwości budzić może takie postępowanie H. M. (1). Oskarżona miała nieograniczony dostęp do wniosków depozytowych pensjonariuszy Zakładu i była osobą decyzyjną w zakresie pobierania przez nich środków finansowych. Zastanowić się zatem logicznie należy nad kwestią w jakim celu oskarżona miała polecać innej osobie

dokonywanie zmian na wnioskach depozytowych poprzez stawianie pieczętki i podpisywanie się za samą siebie, skoro mogła uczynić to osobiście, co pozwoliłoby jej uniknąć wiedzy osób trzecich na temat przestępczego proceduru którego miała się rzekomo dopuszczać. Dowodem przemawiającym za takim stanem faktycznym według Sądu I instancji, jest treść depozycji świadka B. W. (1), która w Zakładzie (...) pełniła funkcję kasjerki oraz świadka B. T., pracownika administracyjnego w Zakładzie. Świadkowie mieli być osobami, którym oskarżona wydawała polecenia dokonywania wskazanych powyżej zmian na wnioskach depozytowych. Sąd meriti obdarzył walorem wiarygodności treść depozycji świadków i na tej podstawie uznał H. M. (1) za winną popełnienia czynów z art. 270§ 1 k.k. Zdaje się jednak, iż Sąd orzekający oceniając wartość owych depozycji nie wziął pod uwagę ewentualność, iż świadkowie wskazując na takie działanie sprawcze oskarżonej chciały usprawiedliwić swoje działania przestępcze, co stanowić miało ich linię obrony w zakresie zarzuconych im czynów w odrębnym postępowaniu karnym. Okoliczności wskazane przez świadków, jakoby miały wykonywać polecenia oskarżonej podczas jej nieobecności w placówce również budzi zastrzeżenia, bowiem podczas nieobecności dyrektora Zakładu wszystkie czynności winny być wykonywane przez zastępcę z czego oskarżona zapewne zdawała sobie sprawę. Nawet, gdyby przyjąć, iż zastępca dyrektora Zakładu takich wniosków nie rozpatrywał, to oskarżona sama mogła dokonać ich uzupełnienia po powrocie do pracy. Brak zatem w działaniu oskarżonej jakiegokolwiek logiki. Nadmienić również należy, iż świadek B. W. (1) o tym, że to H. M. (1) miała nakłonić ją do podrobienia jej podpisów na wnioskach zeznała dopiero wówczas, gdy organy ścigania ujawniły, iż na wnioskach depozytowych podpisy składała nie oskarżona, a właśnie świadek B. W. (1). Obiekcje zatem rodzi przypisywanie oskarżonej nieracjonalnego zachowania, mającego polegać na nakłanianiu świadków do fałszowania jej podpisów i stawiania pieczętki z jej danymi na wnioskach depozytowych podczas jej rzekomej nieobecności. Przesłankę przemawiającą za takim postępowaniem H. M. (1) Sąd Rejonowy w żaden sposób jednakże nie próbował wyjaśnić. W tym stanie rzeczy, stwierdzić należy, iż ujawniły się w sprawie okoliczności o których stanowi przepis art. 5 § 2 k.p.k., tym samym Sąd Odwoławczy uniewinnił H. M. (1) od popełnienia czynów przypisanych jej w punkcie 11 części dyspozytywnej wyroku.

Tożsame uchybienie, jak przy poprzednich przypisanych oskarżonej czynach, stwierdzono również w zakresie czynów przypisanych jej w punkcie 16 części dyspozytywnej wyroku. Sąd orzekający uznając, iż H. M. (1) dopuściła się przestępstwa z art. 18§ 2 k.k. w zw. z art. 270§ 1 k.k. nie wskazał w opisie czynu znamienia w celu użycia za autentyczny lub użycia jako autentyczny, czym naruszył przepisy art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k. Z tego względu Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżoną od popełnienia przypisanego jej czynu w punkcie 16 części dyspozytywnej wyroku.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. Sąd Odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, zaś w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje, przy czym, oczywiście jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w złożonych środkach odwoławczych. Przekraczanie przez Sąd Odwoławczy granic podmiotowych oskarżeń orzeczenia możliwe jest wyłącznie w związku ze stwierdzeniem okoliczności wymienionych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k. oraz w art. 435 k.p.k., przy czym z ostatniego ze wskazanych przepisów jednoznacznie wynika, iż Sąd Odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz tamtych. Ratio legis przepisu art. 435 k.p.k. polega na zagwarantowaniu wewnętrznej sprawiedliwości orzeczenia wydanego w stosunku do więcej niż jednego oskarżonego. Korzystając z dyspozycji art. 435 k.p.k., wprowadzającego podstawę do orzekania przez sąd odwoławczy poza podmiotowym zakresem zaskarżenia, Sąd Okręgowy uniewinnił również M. B. (1) od popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k., przypisanego jej w punkcie 21 części dyspozytywnej orzeczenia, mimo, że w części dotyczącej tej oskarżonej wyrok nie został zaskarżony przez którąkolwiek ze stron. Za decyzją tą przemawiała ta sama okoliczność, co w przypadku oskarżonej H. M. (1), albowiem brak w opisie czynu przypisanego M. B. (1) w punkcie 21 części dyspozytywnej znamienia w celu użycia za autentyczny lub użycia jako autentyczny. Jednocześnie czyn ten jest ściśle związany z czynem oskarżonej M., od którego została ona uniewinniona z tych samych przyczyn, a zatem ym Sąd Odwoławczy uznał, iż w przypadku M. B. (1) zostały spełnione przesłanki z art. 435 k.p.k. Zmiana wyroku w tym zakresie spowodowała uchylenie przez Sąd Odwoławczy rozstrzygnięcia z punktu 24 – o karze łącznej oraz z punktu 25 – o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej i wydatkami za postępowanie w sprawie w tej części obciążając Skarb Państwa. W pozostałej części, co do oskarżonej M. B. (1), Sąd Okręgowy wyrok utrzymał w

mocy. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył kary pozbawienia wolności wymierzone M. B. (1) w punktach 22 oraz 23 i wymierzył jej nową karę łączną w wysokości 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. B. (1), warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 2 (dwa) lata. Sąd Okręgowy wymierzając od nowa karę łączną oraz ustalając okres jej warunkowego zawieszenia miał na uwadze, iż sytuacja oskarżonej, co do której zmieniono wyrok w trybie 435 k.p.k. nie może ulec pogorszeniu na skutek tej zmiany.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem autorów apelacji, iż Sąd I instancji dopuścił się naruszenia przepisów z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zakresie czynu przypisanego H. M. (1) z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 293§ 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w punkcie 17 części dyspozytywnej orzeczenia (punkt XXX aktu oskarżenia). Czyn zabroniony o którym stanowi przepis art. 291§ 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym. Konieczna jest zatem świadomość sprawcy, że rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości zaistnienia tej okoliczności i godzenia się na to. Paserstwo programu komputerowego (art. 293§ 1 k.k.) można przypisać sprawcy, który na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że program komputerowy został uzyskany w drodze czynu zabronionego i program ten nabywa (vide, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 września 2014r., II AKa 137/14). Zaaprobować należy pogląd skarżących, iż odnośnie czynów z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 293§ 1 k.k. nie ujawniono materiału dowodowego mogącego przemawiać za stanowiskiem, że oskarżona H. M. (1) przyjęła 20 nieoryginalnych programów komputerowych, które zostały zainstalowane w Zakładzie (...) w W. czym działała na szkodę firm komputerowych. Oskarżona do przypisanego jej czynu, w toku całego postępowania konsekwentnie się nie przyznawała. Materiał osobowy w postaci zeznań świadków, również nie potwierdził sprawstwa stawianego oskarżonej zarzutu. Sprzętem komputerowym zajmowały się osoby do tego specjalnie zatrudnione. To one odpowiadały za instalowanie programów komputerowych z których korzystali pracownicy zakładu. Wątpliwym jest, aby oskarżona zdawała sobie sprawę ze źródła pochodzenia jakichkolwiek programów instalowanych na komputerach służbowych, zaś materiał dowody nie potwierdza, aby było w tej kwestii inaczej. Sąd Rejonowy przypisując H. M. (1) owy czyn zdaje się nie wziął pod uwagę treści pisemnej oraz ustnej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu informatyki, Internetu i systemów komputerowych P. W. (k. 2689-2710,4316). W swojej opinii biegły wskazał, iż wszystkie uznane za nielegalne programy i gry komputerowe wymagają posiadania licencji na ich użytkowanie. Zapisy programów i gier komputerowych ujawnione jako nielegalne określono tak, ponieważ wraz z materiałem dowodowym nie dostarczono dokumentów stwierdzających posiadanie praw licencyjnych, zostały one zainstalowane lub ich kopie sporządzono bezprawnie z naruszeniem praw producentów lub ich właścicieli. Biegły wyszczególnił, iż w przypadku przedstawienia wiarygodnych dokumentów stwierdzających nabycie praw licencyjnych do programu należy uznać jego legalność (...). Biegły na rozprawie wydał uzupełniającą ustną opinię w której podtrzymał wnioski zawarte w opinii pisemnej i dodał tym samym, iż z uwagi na wiek komputerów nie był w stanie określić kiedy konkretnie dane programy zostały zainstalowane. Mając na uwadze powyższe wskazania, uznać należy, iż brak w sprawie dowodów przemawiających za uznaniem, iż oskarżona popełniła przypisany jej w punkcie 17 części dyspozytywnej orzeczenia czyn. Za przyjętym przez Sąd Rejonowy stanowiskiem z całą stanowczością nie może przemawiać opinia biegłego, albowiem wnioski w niej zawarte stoją w sprzeczności z ustalonym przez Sąd Rejonowym stanem faktycznym. Nie można wykluczyć sytuacji, iż w przypadku ujawnienia dokumentów stwierdzających nabycie praw licencyjnych do danych programów, okazać by się mogło, iż pochodzą one z legalnego źródła, co zresztą wskazał w swej opinii biegły. Skoro o nielegalności programów świadczy brak odpowiednich dokumentów nieujawnionych w toku procesu, to nie można ad hoc uznać, iż były one zakupione bądź ściągnięte z nielegalnego źródła. Sytuacja tożsama tyczy się okresu zainstalowania oprogramowania, bowiem jak wskazał biegły nie można go jednoznacznie ustalić. Tym samym nie można wyprowadzić z tego faktu, zgodnie z art. 5§ 2 k.p.k., wersji niekorzystnej dla oskarżonej. Biorąc zatem pod uwagę treść opinii, brak odpowiednich dokumentów niezbędnych dla stwierdzenia legalności programów oraz brak dowodów przemawiających za uznaniem, iż H. M. (1) posiadała wiedzę na temat 20 nieoryginalnych programów komputerowych, które zostały ujawnione na sprzęcie komputerowym w Zakładzie (...) w W., zasadnym było, przy uwzględnieniu przesłanek z art. 5§ 2 k.p.k., przychylenie się do wniosków autorów apelacji i wydania przez Sąd

Okręgowy orzeczenia reformatoryjnego poprzez uniewinnienie oskarżonej od przypisanego jej w punkcie 17 części dyspozytywnej orzeczenia (punkt XXX aktu oskarżenia) przestępstwa.

W toku kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy, jak to zostało podniesione na wstępie niniejszego uzasadnienia, w zakresie czynów zabronionych przypisanych H. M. (1) w punkcie 5, 6, 7, 12 oraz 13 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, stwierdził istotne uchybienia w postępowaniu dowodowym, które skutkować musiały uchynieniem zaskarżonego orzeczenia we wskazanym powyżej zakresie.

W punkcie 5 części dyspozytywnej orzeczenia Sąd I instancji przypisał H. M. (1) popełnienie czynu z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Oskarżona miała działać na szkodę interesu publicznego wykonując prywatne badania na koszt Zakładu (...) w wysokości 469 złotych. Za przyjęciem takiego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy uznał dokumentację zgromadzoną w sprawie oraz materiał osobowy w postaci depozycji świadków. Sąd orzekający wskazał, iż oskarżona w okresie od 4 sierpnia 2004 roku do 30 listopada 2005 roku wykonała osiem badań, zaś najwyższa jednostkowa kwota za badanie wyniosła 78 złotych. Brak jednakże w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważań w kwestii ustalenia czy wykonanie owych badań przez H. M. (1) naraziło Zakład na jakąkolwiek szkodę materialną i w jakiej ewentualnie wysokości oraz jaką korzyść materialną z tego tytułu zyskała sama oskarżona. Jak trafnie wskazuje w swojej apelacji obrońca oskarżonej, H. M. (1) była osobą ubezpieczoną, zatem zlecone badania lekarskie oskarżona mogła wykonać w ramach Funduszu Zdrowotnego nie ponosząc za nie opłat. W aktach sprawy brak również informacji czy badania wykonane przez oskarżoną mieściły się w granicach pełnionej przez nią funkcji dyrektora Zakładu, a tym samym pracownika placówki państwowej, pamiętać bowiem należy, iż pracodawca ma obowiązek, co jakiś czas, kierować swoich pracowników na profilaktyczne badania lekarskie. Materiał dowodowy nie wyklucza, jak również nie potwierdza czy wykonane badania nie były właśnie zlecone przez pracodawcę, czy może jedynie przez lekarza do którego uczęszczała oskarżona nie w ramach zleconych przez pracodawcę wizyt. Sąd meriti nie ustalił również czy istniała konieczność przeprowadzenia owej diagnostyki z taką częstotliwością. Powyższy ustaleń zabrakło w zakresie przedmiotowego przestępstwa, co nie pozwala bezsprzecznie uznać, iż H. M. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu z art. 231§ 2 k.k. Mając na uwadze powyższe okoliczności, zasadnym jawiło się uchylene rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 5 części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia (punkt V aktu oskarżenia). Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd orzekający winien mieć na uwadze powyższe rozważania Sądu Okręgowego.

Sąd I instancji w punkcie 6 części dyspozytywnej wyroku przypisał H. M. (1) popełnienie czynów z punktu VI, VII, VIII, IX i XXXI aktu oskarżenia, zaś w punkcie 7 części dyspozytywnej orzeczenia czynów z punktu XII i XXI. Sąd orzekający stwierdził, iż H. M. (1) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczyła powierzone jej pieniądze pensjonariuszy Zakładu (...) w osobie: R. K. (1), M. W. (1), K. M., D. P., J. Z. (3), T. W. (2), H. Z., Z. Ł. oraz W. W. (1) poprzez dopisanie na oryginale wypłat cyfr oraz określeń słownych wartości wypłacanych pieniędzy powiększając w ten sposób kwoty wypłat depozytów i przywłaszczając sobie powierzone pieniądze w określonych kwotach na szkodę ww. pensjonariuszy, czym oskarżona wypełniła dyspozycję z art. 284§ 2 k.k. w zb. z art. 18§ 1 k.k. w zw. z art. 270§ 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91§ 1 k.k. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd meriti w powyższym zakresie budzą istotne zastrzeżenia Sądu Okręgowego, albowiem nie zostały one w pełni oparte na wynikach przewodu sądowego, zawierają błędny faktyczny i logiczny. W przeprowadzonej przez Sąd orzekający ocenie dowodów ujawniono istotne uchybienia, stwierdzono tym samym, że Sąd Rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów nie poddając pod szczególną rozważę treści składanych przez świadków depozycji, nie ujawniając wszystkich zeznań świadków pomijając te depozycje, które przemawiały na korzyść oskarżonej i potwierdzały jej tezę. Sąd meriti uznając H. M. (1) za winną popełnienia wyżej wskazanych czynów, w głównej mierze oparł swoje ustalenia faktyczne na treści depozycji świadka B. W. (1)- kasjerki pracującej w Zakładzie (...). W tym miejscu wskazać należy, iż B. W. (1) zarzucono dopuszczenie się dziesięciu czynów z art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 270§ 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., których miała się dopuścić na polecenie H. M. (1), oraz jednego czynu z art. 233§ 1 k.k., za które została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 26 października 2007 roku, sygn. akt IV K 1187/07 (akta dołączone o sygn. IV K 1187/07). W niniejszej sprawie występowała zatem w charakterze świadka. Mając na uwadze powyższą okoliczność, Sąd Rejonowy winien ze szczególną ostrożnością oceniać treść złożonych przez świadka depozycji, tak się

jednakże nie stało. Sąd meriti bezkrytycznie dał wiarę zeznaniom świadka, która była de facto głównym wykonawcą przerobienia wniosków depozytowych. Pamiętać jednak należy, iż złożenie zeznań obciążających H. M. (1) wpływało na usprawiedliwienie działania sprawczego B. W. (1) w zakresie przypisanych jej czynów - świadek oświadczając więc, iż to H. M. (1) polecała jej fałszowanie dokumentów w postaci dowodów wypłat depozytowych pensjonariuszy miała w tym osobisty interes. Występując w niniejszym postępowaniu w charakterze świadka i składając zeznania obciążające oskarżoną, B. W. (1) realizowała przyjętą przez siebie wcześniej linię obrony, o czym zdaje się zapomniał Sąd I instancji, o czym świadczy bezkrytyczne obdarzenie wiarygodnością całości złożonych przez świadka depozycji. Sąd meriti pominął szereg dowodów poddających w wątpliwość B. W. (1) jako świadka rzetelnego. Okolicznością, przemawiającą za powyższym jest fakt, iż treść zeznań świadka składana w różnym okresie i na różnym etapie postępowania jest niekonsekwentna i wewnętrznie sprzeczna. Co istotniejszej, niektórych złożonych przez świadka depozycji Sąd Rejonowy w ogóle nie ujawnił (k. 103-108,150-154,672-675,1887-1889,2230-2231,2396-2397). Na początkowym etapie postępowania, gdzie B. W. (1) występowała w charakterze świadka (k.106-108) nie wskazywała, ona na żadne nieprawidłowości w funkcjonowaniu Zakładu, a tym bardziej na fakt, fałszowania wypłat depozytowych przez H. M. (1). Podczas kolejnych przesłuchań (k.150-154,1002-1004) świadek podała, że oskarżona polecała jej nie wpisywać stanów depozytowych na koncie przy pacjentach, którzy mieli powyżej 100 złotych oraz zostawiać miejsca na dopisanie cyfr powiększających wypłatę, a także słownie kwot do wypłaty. Świadek nie potrafiła konkretnie wskazać wszystkich pacjentów na których dopisywano kwoty, jednakże miała pewność, iż nastąpiło to w stosunku do p. K. i M. oraz p. K.. Przesłuchana w charakterze podejrzaney (k.1620-1622) podała, iż oskarżona w obecności B. T. i J. B. (których zeznania Sąd również w części pominął) wezwała świadka i powiedziała jej, żeby na wnioskach depozytowych zostawiała wolne miejsce tj. dalej wpisywać wartość cyfrową i wartość słownie. Świadek nie była pewna czy oskarżona powiedziała wtedy o dopisywaniu do kwot cyfr zwiększających je. Następnie świadek na konkretnych wnioskach o wypłatę depozytu wypełniała taki wniosek wpisując nazwisko i imię pensjonariusza, kwotę cyfrowo i słownie do wypłaty. Odmienne świadek zeznawała również odnośnie do wniosków depozytowych pensjonariuszki W. W. (1). Na karcie 2397 świadek podała, iż wniosek z dnia 25 maja 2004 rok nie zawiera modyfikacji, by następnie (k.2778) oświadczyć, iż ten sam wniosek został przerobiony z kwoty 500 złotych na 1500 złotych. Świadek podała również, iż W. W. (1) trzymała swoje środki finansowe w depozycie Zakładu, co jednakże wykluczyła w swoich zeznania pokrzywdzona (k.2197v). Rozbieżności tych Sąd Rejonowy nie ocenił i nie skonfrontował wewnętrznie, wręcz przeciwnie wszystkie zeznania uznał za jasne, logiczne i szczegółowe. Nie można wykluczyć sytuacji, iż B. W. (1) jako osoba dokonująca fałszowania wniosków depozytowych sama przywłaszczała środki finansowe pensjonariuszy. Z racji wykonywanego zawodu kasjerki miała przecież nieograniczony dostęp do pieniędzy. Obiektywne dowody zgromadzone w sprawie wskazują, iż to wyłącznie ona dopuszczała się fałszowania kwot zamieszczonych na wnioskach depozytowych. Wewnętrzne zestawienie treści depozycji świadka B. W. (1) przemawia za tym, iż Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien dokonać wnikliwego przeanalizowania złożonych przez nią zeznań. Winno się zweryfikować ze szczególną ostrożnością podane przez nią twierdzenia w porównaniu z innymi obiektywnymi dowodami znajdującymi się w aktach sprawy oraz uwzględnić wszystkie złożone przez świadka depozycje, bez dokonywania ich selekcji, jak to uczynił Sąd meriti. Przechodząc do kolejnych uchybień wskazać należy, iż Sąd orzekający prócz wspomnianych powyżej depozycji świadka B. W. (1), nie ujawnił również zeznań niektórych pokrzywdzonych. Sąd Rejonowy powołał się na opinie biegłych na temat zdrowia psychicznego pokrzywdzonych i do owych opinii w treści uzasadnienia się odniósł, jednakże w ogóle nie ocenił treści zeznań tych świadków w zakresie w jakim zeznawali odnośnie do przypisanych oskarżonej czynów z punktów VI, VII, VIII, IX, XXXI, XII i XIX aktu oskarżenia. I tak w treści uzasadnienia Sąd meriti wskazał, iż odstąpił od przesłuchania m.in. świadka D. P., niemniej jednak odniósł się szczegółowo do opinii psychologicznej i sądowo-psychiatrycznej na temat zdrowia świadka, z niewiadomych przyczyn nie ustosunkował się jednakże do treści depozycji świadka, które złożyła na etapie postępowania przygotowawczego (k.1656-1676). Wynika z nich, iż przedłożone jej przez prokuratora wnioski depozytowe własnoręcznie podpisywała, zaś środki pieniężne do rąk własnych otrzymywała. Świadek oświadczyła, iż nie wie nic o nieprawidłowościach mających miejsce z Zakładzie. Zaznaczyła również, iż nie czuje się w żaden sposób pokrzywdzona, na co główną uwagę winien zwrócić Sąd orzekający. Nie wziął on również pod uwagę zeznań pokrzywdzonego K. W. (2), które złożył w postępowaniu przygotowawczym. W swoich zeznaniach (k.1647-1648) świadek potwierdził swój podpis na okazanych mu wnioskach depozytowych i nie kwestionował on kwot na nich widniejących. Treść przytoczonych powyżej zeznań wskazuje, iż są to dowody korzystne dla oskarżonej, tym samym

potwierdzające jej wersję wydarzeń. Nie wystarczającej ocenie zostały również poddane zeznania pokrzywdzonej T. W. (2), albowiem składała ona niejednolite depozycje, co może wskazywać na konfabulacje ze strony świadka (okoliczność tą podnieśli zresztą w swojej opinii biegli psychiatrzy), zaś Sąd Rejonowy nie dokonał ich wewnętrznego zestawienia. Z opinii biegłej psycholog K. P. (1) wynika również, iż Sąd Rejonowy oceniając depozycje pokrzywdzonego J. Z. (3) winien mieć na uwadze, iż może on podawać informacje wymaginowane. Sąd powyższej opinii nie wziął jednakże pod uwagę, uznając, iż stan badanego podczas przeprowadzonych opinii, z uwagi na upływ czasu, różnił się. Tym samym obdarzając wiarygodnością zeznania J. Z. (3), Sąd meriti wziął pod uwagę jedynie treść opinii biegłej psycholog E. W., która zaopiniowała, iż świadek nie ujawnia tendencji do fantazjowania czy konfabulacji. Posiadając dwie sprzeczne ze sobą opinie, po pierwsze Sąd Rejonowy winien przeprowadzić dowód z opinii trzeciego biegłego psychologa, celem potwierdzenia jednej z powyższych opinii, po drugie zaś, winien bardziej szczegółowo ocenić depozycje świadka w zestawieniu z innym materiałem dowodowym. Z niewiadomych Sądowi Okręgowemu przyczyn, Sąd Rejonowy pominął przemawiające na korzyść H. M. (1) dowody, co jest niedopuszczalne w myśl art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. Pod rozwagę należy poddać również fakt, dostarczenia przez J. G. paragonów fiskalnych należących do R. K. (1) na zaawansowanym etapie postępowania przygotowawczego. Rachunki te nie zostały ujawnione podczas żadnej kontroli i przeszukań w placówce, zaś następnie J. G. dostarczyła je prokuratorowi (k.1753-1755) oświadczając, iż nie niszczyła ich, jak o to wnosiła oskarżona, a odkładała je, nie podając tak naprawdę czemu tak uczyniła i gdzie wcześniej się one znajdowały. Kwestia ta nie została zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym wyjaśniona, a pamiętać należy, iż osoba ta dokonywała zakupów na rzecz pacjentów i miała dostęp do wniosków depozytowych i pieniędzy. Wskazania również wymaga, iż Sąd meriti przypisał oskarżonej przywłaszczenie pieniędzy należących do R. K. (1) w kwocie łącznej nie mniejszej niż 44 900 złotych, bez dokonania wnikliwej analizy wydatków ponoszonych przez pokrzywdzonego. Ponadto, brak ustalenia jakie konkretnie środki finansowe zostały rozdysponowane w konkretnych okresach i na jaki cel. Z treści uzasadnienia nie wynika również, aby Sąd Rejonowy dokonał weryfikacji czy wypłacane środki finansowe R. K. (1) znajdowały pokrycie w jego wydatkach. Wszystkie wskazane powyższej okoliczności, które zostały poddane w wątpliwość przez Sąd Okręgowy winny być ponownie sprawdzone przez Sąd I instancji w oparciu o inne obiektywne dowody zgromadzone w sprawie.

Przechodząc do kolejnych rozważań, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy uznając H. M. (1) za winną czynu z art. art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w punkcie 12 części dyspozytywnej orzeczenia (punkt XX aktu oskarżenia) przekroczył granice swobodnej oceny dowodów oraz nie uwzględnił całokształtu dowodów zgromadzonych w toku rozprawy głównej, czym dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. Ujawnione uchybienia skutkować musiały uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w powyższym zakresie. Sąd Rejonowy uznał, iż H. M. (1) w okresie 01.01.2–5-18.05.2006r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że będąc dyrektorem Zakładu (...) przy ul. (...) zobowiązany do udzielania całodobowych świadczeń zdrowotnych, które obejmują swoim zakresem pielęgnację i rehabilitację osób nie wymagających hospitalizacji oraz zapewnienia im środków farmaceutycznych i materiałów medycznych, pomieszczenie i wyżywienie odpowiednio do stanu zdrowia nie przestrzegając art. 18 Ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, § 4 pkt 4 ust. 3 lit m. (...) wprowadzonych zarządzeniem nr 82/2005 13.10.2005r. Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nie zapewniając pacjentom ZOL-u pieluchomajtek, czym działała na szkodę interesu prywatnego pacjentów Zakładu, czym wyczerpała dyspozycję art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Lektura uzasadnienia pozwala skonstatować, iż Sąd meriti ponownie nie wskazał i nie ustosunkował się do wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. Z całego materiału dowodowego, Sąd Rejonowy, wskazał jedynie ten, który przemawiał na niekorzyść H. M. (1). Zeznania przesłuchanych w toku postępowania świadków kształtują się niejednakowo, tym samym nie sposób jest jednoznacznie uznać, że oskarżona dopuściła się popełnienia przypisanego w punkcie 12 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku czynu. Treść depozycji świadków winna zostać przeanalizowana podczas ponownego rozpoznania sprawy, są to bowiem kwestie istotne dla rozstrzygnięcia w owym zakresie. Rację należy przyznać autorom apelacji, iż Sąd Rejonowy przypisując H. M. (1) popełnienie czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. nie zbadał w jakim konkretnie okresie miałyby ewentualnie brakować środków farmaceutycznych i materiałów medycznych. Okoliczność ta jest istotna dla ustalenia okresu przedawnienia owego występku. Brak również ustaleń jakich konkretnie pensjonariuszy miałyby dotyczyć przypisany oskarżonej czyn. Odnosząc się zaś do kolejnej kwestii,

stwierdzić należy, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien dokonać szczegółowych ustaleń na czym miała polegać czynności sprawca oskarżonej o której mowa w opisie czynu a mianowicie, iż przekroczyła ona swoje uprawnienia w ramach zarzucanego jej czynu. Wskazania bowiem wymaga, iż z przekroczeniem uprawnień mamy do czynienia przede wszystkim wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny podejmuje czynność wykraczającą poza jego uprawnienia służbowe (vide, Andrzej Marek, Komentarz do art. 231 Kodeksu karnego ..., Lex, 2010r.). Przekroczeniem uprawnień jest również czynność mieszcząca się wprawdzie w zakresie uprawnień funkcjonariusza, ale do podjęcia której nie było podstawy faktycznej lub prawnej; jest nim także wykonanie czynności, które stanowiło wyraźne nadużycie tych uprawnień. Jeżeli chodzi zaś o niedopełnienie obowiązków, o którym mowa w art. 231 § 1 k.k., to polega ono na zaniechaniu ich wykonania albo na wykonaniu nienależytym, sprzecznym z istotą lub charakterem danego obowiązku. Źródłem obowiązku może być nie tylko przepis prawa, lecz także pragmatyka służbowa (zdaniem O. Górniok także polecenie służbowe; zob. A. Wąsek (red.), Komentarz, t. II, s. 85.). Samo przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariusza nie wypełnia jeszcze znamion przestępstwa, choć może być podstawą odpowiedzialności służbowej lub dyscyplinarnej (vide, wyrok SN z dnia 25 listopada 1974 r., II KR 177/74, OSPiKA 1976, nr 6-9, poz. 122). Do znamion tych bowiem należy działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego (art. 231 § 1). Przyjmuje się, że do dokonania tego przestępstwa niezbędne jest stwierdzenie, że zachowanie funkcjonariusza (działanie lub zaniechanie) stworzyło realne niebezpieczeństwo powstania szkody, a nie tylko zagrożenie potencjalne lub ogólne (vide, R. Góral, Komentarz..., s. 368). Mając zatem na uwadze powyższe wywody, Sąd meriti winien dokładnie ustalić jakie znamiona wypełniła H. M. (1) i czy działając w ustalony sposób przekroczyła swoje uprawnienia czy jedynie nie dopełniła swoich obowiązków wynikających z art. 18 Ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowych ze środków publicznych, § 4 pkt 4 ust. 3 lit m. (...) wprowadzonych zarządzeniem nr 82/2005 13.10.2005r. Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

Wbrew twierdzeniu Sądu orzekającego, odnośnie do przypisania H. M. (1) w punkcie 13 części dyspozytywnej orzeczenia czynu z punktu XXI aktu oskarżenia tj. z art. 231§ 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., okoliczności popełnienia przez oskarżoną tego przestępstwa nie są jednoznaczne. W treści uzasadnienia, Sąd meriti wskazał, iż za uznaniem oskarżonej winnej powyższego czynu, przemawiają zeznania świadków, w tym przede wszystkim K. P. (2), który pełnił funkcję kierowcy w Zakładzie. Jakich innych świadków Sąd miał na myśli nie wiadomo, albowiem nie wynika to z treści uzasadnienia. Sąd I instancji nie zweryfikował twierdzeń ww. świadka na podstawie kart drogowych, którymi posługiwali się kierowcy pracujący w placówce, uznał bowiem depozycje K. P. (2) za w pełni wiarygodne i tym samym odstąpił od dokonania dalszych ustaleń w sprawie. Obdarzając wiarą zeznania świadka, Sąd nie wziął pod uwagę twierdzeń oskarżonej, iż była on skonfliktowana z K. P. (3). Nie można zatem wykluczyć, iż świadek składając zeznania obciążające oskarżoną kierował się własnymi pobudkami, niemniej jednak, taka podniesiona przez oskarżoną okoliczność winna skłonić Sąd orzekający do wnikliwszej analizy treści owych depozycji. W sprawie nie przeprowadzono również żadnych wyjaśnień okoliczności odwożenia oskarżonej do domu, a mianowicie, czy następowało to z uwagi na dłuższe wykonywanie przez oskarżoną obowiązków służbowych w placówce (do późnych godzin), czy było to usprawiedliwione oraz z jaką częstotliwością miało miejsce rzekome korzystanie z pojazdu służbowego. Sąd Rejonowy nie poczynił również ustaleń czy takie działanie H. M. (1) jakie jej zarzucono aktem oskarżenia było w ogóle działaniem na szkodę Zakładu. Zasadnym jest bowiem wskazanie, iż nie można z każdego nadużycia wywodzić, iż jest to ze szkodą dla interesu publicznego.

Te wszystkie podniesione powyższej uchybienie, skutkować musiały częściowym uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy przeprowadzi szczegółowo postępowanie dowodowe w zakresie dotyczącym uchylonej części wyroku, ustali wszystkie wskazane przez Sąd Okręgowy okoliczności, przeanalizuje bardzo wnikliwie i ze szczególną ostrożnością zeznania wszystkich świadków oraz pokrzywdzonych. Winien również ocenić cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie oraz ujawnić wszystkie istotne dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonej zgodnie z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., zaś wszystkie niedające się usunąć wątpliwości ujawnione w sprawie ocenić zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k.

Sąd Okręgowy w zakresie rozstrzygnięcia z punktu 19 części dyspozytywnej orzeczenia (punkt XXII aktu oskarżenia) tenże wyrok utrzymał w mocy, albowiem chociaż formalnie został on zaskarżony, to wniesione apelacje nie zawierały żadnych zarzutów pod adresem tej części zaskarżonego wyroku.

Wydatkami za postępowanie w sprawie w części uniewinniającej H. M. (1) oraz umarzającej postępowanie przeciwko tej oskarżonej, obciążono Skarb Państwa.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Odwoławczy orzekł jak w wyroku

SSO Aleksandra Mazurek SSO Jacek Matusik SSO Zenon Stankiewicz